

אמינות... שום דבר שקראת לא הכין אותך לספר הזה...

אמינות

סופרת רבי המכר של ה - New York Times

פנלופה דאגלס

פנלופה דאגלס אמ'נות

סופרת רבי המכר של ניו יורק טיימס

מאנגלית: ג'ני אלעזרי להב

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

פנלופה דאגלס אמינות

Penelope Douglas
CREDENCE

CREDENCE by Penelope Douglas
Copyright © 2020 Penelope Douglas
Hebrew Language Copyright © 2025 Ahavot 2018

עורכת: שחר אדר
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2025

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2025

מסת"ב 978-965-7029-688 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

רשימת השמעה

"Blue Blood" by LAUREL

"break up with your girlfriend, I'm bored" by Ariana Grande

"Dancing Barefoot" by U2

"Devil In a Bottle" by genitorturers

"Do You Want to Touch Me (Oh yes)" by Joan Jett

"Fire It Up" by thousand foot Krutch

"Give You Hell" by The All-American rejects

"I Found" by Amber Run

"Kryptonite" by 3 Doors Down

"Look Back at It" by A boogie Wit da Hoodie

"Nobody Rides for Free" by ratt

"The Hand That Feeds" by Nine Inch Nails

"Way Down We Go" by KALEO

"Wow" by Post Malone

”אנחנו לא צריכים אור, אלא אש; לא מטר עדין, אלא רעם.
אנחנו צריכים את הסערה, המערכולת ורעידת האדמה.”

פרדריק דאגלס

פרק 1

שירן

זה מוזר. נדנדת הצמיג בחצר היא העדות היחידה לכך שגרה כאן ילדה. מעולם לא היו ציורי ילדים בבית. לא על המקרר או על הקירות. אין ספרי ילדים על המדפים. אין נעליים ליד דלת הכניסה או מצופים בבריכה.

זה בית של זוג. לא של משפחה.

אני בוהה מבעד לחלון, מתבוננת בצמיג המשתלשל מעץ האלון, מתנודד ברוח, קדימה ואחורה, ומשפשפת בהיסח הדעת את סרט השיער האדום בין אצבעותיי, מרגישה נחמה מהמרקם החלקלק. תמיד היה לו זמן לדחוף אותה על הנדנדה, נכון? בשבילה היה לו זמן.

ולה בשבילו.

מכשירי קשר משמיעים צפצופים ורעש לבן איפשהו מאחוריי, בזמן שצעדים נוחתים על המדרגות ודלתות נטרקות מעל ראשי. המשטרה והפרמדיקים עסוקים למעלה, אבל הם בטח ירצו תכף לדבר איתי.

אני בולעת רוק, אך לא ממצמצת.

כשהוא התקין אותה לפני כעשר שנים, חשבתי שנדנדת הצמיג נועדה לי. הרשו לי לשחק עליה, אבל אימא שלי הייתה זו שבאמת

אהבה אותה. נהגתי לצפות בהם מבעד לחלון חדר השינה שלי בשעת לילה מאוחרת, כשאבי דוחף אותה על הנדנדה והקסם של המשחק והצחוק שלהם גרם לי לרצות להיות שם ביניהם. אבל ידעתי שברגע שהם יראו אותי הקסם יחלוף. הוא ייעלם.
אז נשארתי ליד החלון שלי, ותמיד אך ורק התבוננתי.
כפי שאני עדיין עושה.

אני נושכת את זווית פי, מתבוננת בעלה ירוק מרפרף על פני הנדנדה ונוחת בתוך הצמיג, שעליו ישבה אימי אינספור פעמים. התמונה שלה, עם כותונת הלילה הלבנה שלה ושערה הבהיר הכולטים על רקע הלילה כשהיא יושבת ומתנדנדת, עדיין חיה כל כך כי הפעם האחרונה הייתה רק אתמול.
כחכוך גרון נשמע מאחוריי, ואני ממצמצת לבסוף, מורידה את עיניי.

"אמרו לך משהו?" מיראי שואלת אותי בקול חנוק מדמעות.
אני לא מסתובבת, אבל אחרי רגע אני מנענעת את ראשי באיטיות.
"מתי דיברת איתם בפעם האחרונה?"
אני לא יכולה לענות על זה. אני לא בטוחה מה התשובה לכך.
אני מרגישה אותה מתקרבת מאחוריי, אך היא נעצרת כמה צעדים מאחור, כשאלונקת האמבולנס הראשונה נדחסת וחורקת במורד המדרגות, נלקחת מהבית.
אני מרימה את סנטרי, מחשלת את עצמי למשמע ההמולה שבחוץ, בזמן שהפרמדיקים פותחים את דלת הכניסה. הקריאות והשאלות, הצופרים המרעישים כשעוד אנשים מגיעים ונעמדים מאחורי השערים, שם התקשורת יכולה, ללא ספק, לראות את הגופה נגררת החוצה.

מתי דיברתי בפעם האחרונה עם ההורים שלי?
"המשטרה מצאה כמה תרופות בחדר האמבטיה של ההורים שלך," מיראי אומרת בקול רך. "השם של אבא שלך רשום עליהן, אז הם התקשרו לרופא שלו וגילו שהיה לו סרטן, טירנן."
אני לא זזה.

"הם לא סיפרו לי על זה," היא אומרת לי. "ידעת שאבא שלך חולה?"

אני מנענעת שוב את ראשי, עדיין מסתכלת על הצמיג המתנודד. אני שומעת אותה בולעת את רוקה. "מתברר שהוא ניסה כל מיני טיפולים, אבל המחלה הייתה כבר בשלבים מתקדמים," היא אומרת. "הרופא אמר שהוא... הוא לא היה מחזיק מעמד עד סוף השנה, מתוקה."

הרוח מתגברת בחוץ, מעיפה את הנדנדה, ואני מתבוננת בחבל הקשור לצמיג שמסתובב.

"זה נראה כמו... נראה שהם..." דבריה של מיראי דועכים. היא לא מצליחה לסיים את חוט המחשבה שלה.

אני יודעת איך זה נראה. ידעתי כשמצאתי אותם הבוקר. טולוז, הטרייר הסקוטי של אימי, שרט את הדלת והתחנן להיכנס לחדר השינה שלהם, אז פתחתי אותה. עלתה בי המחשבה שזה מוזר שהם עדיין לא קמו, אבל בכל זאת נתתי לכלב להיכנס. אבל רגע לפני שסגרתי שוב את הדלת, עיני התרוממו וראיתי אותם.

על המיטה. זה בזרועות זה. בלבוש מלא.

הוא לבש את חליפת הז'יבנשי האהובה עליו, והיא הייתה בשמלת אוסקר דה לה רנטה, שהיא לבשה לפסטיבל קאן ב־2013. היה לו סרטן.

הוא גסס.

הם ידעו, ואימא שלי החליטה לא לתת לו לעזוב בלעדיה. היא החליטה שלא נותר דבר בלעדיו.

שום דבר אחר.

אני מרגישה צריכה מאחורי עיניי, אבל היא נעלמת כמעט מייד.

"המשטרה לא מצאה פתק," אומרת מיראי. "מצאת –"

אבל אני מפנה את ראשי, פוגשת את עיניה והיא משתתקת מייד. איזו שאלה טיפשית.

אני מהדקת את הלסת שלי וכולעת את הדקירות בגרוני. הפסקתי כבר להיפגע מהם, אחרי כל השנים שבמהלכן הם דאגו שאהיה עסוקה עם אומנות ופנימיות ומחנות קיץ, וכולם מלבדם יגדלו אותי. אומנם כבר לא ממש נפגעתי משום דבר שההורים שלי עשו, אך מתברר שאני לא חסינה לכאב. עושה רושם שעדיין נותרו בי חלקים פצועים.

הם לא השאירו לי פתק. גם עכשיו, לא היה להם מה לומר לי. אני ממצמצת כדי להיפטר מהדמעות ומסתובבת לאחור, מנסה שוב להתמקד בנרנדה, כשהרוח מסתובבת ומעיפה אותה מצד לצד. אני שומעת את מיראי מושכת באפה ומתייפחת בשקט מאחוריי כי היא יודעת. היא יודעת מה אני מרגישה כי היא נמצאת פה מההתחלה. אחרי דקה נוספת אני רואה אותה מחוץ לחלון, חולפת על פניי, ואפילו לא שמתי לב שהיא יצאה מהחדר. היא נושאת בידה מספרים גדולים והולכת ישירות לנרנדה הצמיג, וכשהיא מרימה את המספרים אל החבל, אני מהדקת את אגרופי מתחת לזרועותי ומסתכלת עליה לוחצת את הידיות וחודרת דרך החבל עד שהצמיג נתלה על חוט ובסופו של דבר נופל על הקרקע. לבסוף זולגת דמעה בודדת, ולראשונה מאז חזרתי הביתה בקיץ, אני מרגישה משהו כמו אהבה.

כעבור שעות, השמש שוקעת והבית שוב שקט, ואני לבד. כמעט לבד. עיתונאים עדיין עומדים מעבר לשערים. מיראי רצתה שאחזור איתה לדירת החדר הקטנה שלה, ששילמו לה די והותר כדי שלא תצטרך לגור בה. אבל מכיוון שהיא תמיד הייתה כאן, יום ולילה ונסעה לכל מקום בעקבות אימי, היה הגיוני יותר לא להחזיק דירה בכלל, ובטח לא לשכור דירה גדולה יותר. סירבתי בנימוס.

היא לקחה את טולוז, כי הכלב הזה מסתדר איתי בערך כמו שהוא מסתדר עם פרעושים, ואמרה שתחזור למחרת בבוקר.

הייתי צריכה להיות נחמדה יותר אליה. כשהיא הציעה במקום זה להישאר פה, רק רציתי שכולם יעזבו. הרעש ותשומת הלב הלחיצו אותי, ואני לא רוצה לשמוע את כל שיחות הטלפון שמיראי צריכה לעשות הערב, שיהיו רק תזכורת לגיהנום שישתחרר לחופשי ברחבי העולם וברשתות החברתיות.

הם אומרים כל מיני דברים על ההורים שלי.

הם גם מעלים השערות עליי, ללא כל ספק.

הרחמים. התחזיות מתי אלך בעקבות אימא ואבא שלי, בין אם במנת יתר או התאבדות. לכולם יש דעות משלהם, וכולם חושבים שהם יודעים הכול. אם חשבתי שחייתי בבית זכוכית לפני כן... אני חוזרת לכיריים ופולטת אוויר. הוריי עזבו אותי והשאירו אותי להתמודד עם החרא הזה.

אדים עולים מהסיר, ואני מכבה את המבער ומוזגת את הראמן לקערה. אני משפשפת את שפתיי היבשות זו בזו ובוהה במרק הצהוב, בזמן שהבטן שלי נוהמת. לא אכלתי או שתיתי כל היום, אבל כשסוף־סוף נכנסתי למטבח הלילה כדי להכין את המנה, אני לא בטוחה שהייתה בי הכוונה לאכול אותה. פשוט תמיד אהבתי לבשל. המתכון, התהליך... אני יודעת מה צריך לעשות. זה מרגיע.

אני כורכת את ידי סביב הקערה, מתענגת על החום הזורם דרך הקרמיקה ובמעלה זרועותיי. אני נתקפת צמרמורת, ומנסה לבלוע את הגוש שעולה בגרוני, אבל אז אני מבינה שזה ידרוש יותר אנרגיה ממה שיש לי.

הם מתים, ולא בכיתי. אני פשוט יותר מודאגת לגבי מחר ואיך להתמודד עם כל המצב.

אני לא יודעת מה לעשות, והרעיון לנהל בשבועות הקרובים שיחות מאולצות עם מנהלי אולפנים או חברים ותיקים של הוריי, בזמן שאני קוברת את אימא ואבא שלי ומתמודדת עם כל מה שירשתי, גורמת לבחילה לעלות בגרוני. אני מרגישה חולה. אני לא יכולה לעשות את זה.

אני לא יכולה לעשות את זה.

הם ידעו שאין לי את הכישורים להתמודד עם מצבים כאלה. אני לא יכולה לחייך או לזייף דברים שאני לא מרגישה.

אני מוציאה צ'ופסטיקס מהמגירה, תוקעת אותם בקערה, מרימה אותה ולוקחת אותה לקומה העליונה. אני עולה בלי לעצור, מתרחקת מדלת חדר השינה שלהם ופונה שמאלה, לכיוון החדר שלי.

אני נושאת את הקערה אל שולחן העבודה שלי ונעצרת, כשריח הראמן גורם לבטני להתהפך. אני מניחה אותה והולכת לקיר, מחליקה

לאורכו עד שאני מתיישבת על הרצפה. הפרקט הקריר מפיג את עצביי, ואני מתפתה לשכב ולהניח עליו את פניי.

האם זה מוזר שנשאיתי פה בבית הלילה, אחרי שהם מתו כאן הבוקר? חוקר מקרי המוות העריך את זמן המוות בשתיים לפנות בוקר בערך. לא התעוררתי עד השעה שש.

המחשבות שלי מתרוצצות, ואני לכודה בין לתת לעצמי להתפרק ובין הרצון להבין איך כל זה קרה. מיראי מגיעה לכאן מדי יום. אם אני לא הייתי מוצאת אותם, מיראי הייתה מוצאת אותם. למה הם לא חיכו עד שאחזור לבית הספר בשבוע הבא? האם הם בכלל זכרו שהייתי בבית?

אני נותנת לראשי לצנוח לאחור כנגד הקיר ומניחה את זרועותי על ברכיי הכפופות, עוצמת את עיניי הצורבות. הם לא השאירו לי פתק.

הם לבשו את בגדיהם היפים. הם הוציאו את הכלב. הם ארגנו שמיראי תגיע מאוחר יותר הבוקר. הם לא כתבו לי פתק.

הדלת הסגורה שלהם נמצאת מולי, ואני פוקחת את עיניי ובוהה בצד השני של חדר השינה שלי, מבעד לדלת הפתוחה, לאורך המסדרון הארוך, אל חדרם בקצה השני של המסדרון. הבית נשמע אותו דבר. שום דבר לא השתנה.

אבל בדיוק אז, זמזום קטן נשמע מאיפשהו, ואני ממצמצת למשמע הצליל הקלוש, כשהאימה מחזירה אותי למציאות. מה זה? חשבתי שכיביתי את הטלפון שלי.

העיתונאים יודעים שעליהם לבקש תגובות באמצעות הנציגים של הוריי, אבל זה לא מונע מהחמדנים שבהם – כלומר, רובם – להשיג את מספר הנייד האישי שלי.

אני מושיטה יד ומגששת אחר הטלפון שלי שנמצא על השולחן, אבל כשאני לוחצת על כפתור ההפעלה אני רואה שהוא עדיין כבוי. הזמזום נמשך, וכשהבנה נוחתת עליי, הלב שלי מחסיר פעימה. הטלפון השני שלי. זה שקבור במגירה שלי.

רק להוריי ולמיראי יש את המספר שלו. הטלפון הזה נועד כדי שהם יוכלו להשיג אותי במקרי חירום, כי הם יודעים שאני מרבה לכבות את הטלפון האחר שלי.

עם זאת, הם מעולם לא השתמשו בו, אז כבר לא טרחתי להחזיק אותו אצלי.

אני מתרוממת על ברכיי בעזרת ידיי, מושיטה יד למגירת השולחן שלי, שולפת את האייפון הישן מהמטען ונופלת בחזרה לרצפה, מביטה במסך.

קולורדו. אני לא מכירה אף אחד בקולורדו.

אף אחד לא מתקשר לטלפון הזה. זה יכול להיות עיתונאי שאיכשהו איתר את הטלפון, אבל הוא לא רשום על שמי, אז אני מפקפקת בכך.

אני עונה לשיחה. "הלו?"

"טירנן?"

קולו של האיש עמוק, אבל יש בו שמץ של הפתעה כאילו הוא לא ציפה שאענה.

או שהוא עצבני.

"זה ג'ייק ואן דר ברג," הוא אומר.

ג'ייק ואן דר ברג...

"הדוד שלך ג'ייק ואן דר ברג."

ואז אני נזכרת. "אח של...?"

"אבא שלך," הוא מסיים בשבילי. "האח שלו. האח החורג, בעצם,

כן."

שכחתי לגמרי. ג'ייק ואן דר ברג כמעט ולא הוזכר בבית הזה. לא גדלתי עם קרובי משפחה, אז שכחתי לגמרי מהעובדה שיש לי כאלה. אימי גדלה בבית אומנה, מעולם לא הכירה את אביה ולא היו לה אחים. לאבי היה רק אח חורג, מנוכר וצעיר יותר שמעולם לא פגשתי. לא היו לי דודים, דודות או בני דודים בילדותי, והוריו של אבי כבר מתו, אז גם לא היו לי סבא וסבתא.

יש רק סיבה אחת בגללה הוא מצלצל אליי אחרי שבע-עשרה שנים.

"אהה," אני ממלמלת, מחפשת אחר מילים. "העוזרת האישית של

אימא שלי מתעסקת עם ארגון ההלוויות. אם אתה צריך את הפרטים, אין לי אותם. אני אתן לך את המספר שלה. "אני לא מגיע להלוויה."

אני קופאת במקומי לרגע. קולו מתוח. והוא לא הציע את תנחומיו על ה"אובדן שלי", וזה בהחלט חריג. לא שאני צריכה אותם, אבל אם כך למה הוא התקשר? הוא חושב שאבא שלי הכניס אותו לצוואה שלו? למען האמת, יכול להיות שכן. אין לי מושג.

אבל לפני שאני מספיקה לשאול אותו מה הוא רוצה, הוא מכחכח בגרונו. "עורך הדין של אבא שלך צלצל אליי מוקדם יותר, טירנן, הוא אומר לי. "מכיוון שאני קרוב המשפחה היחיד שלך, ואת עדיין קטינה, מתברר שהורייך השאירו אותך תחת חסותי."

תחת חסות?

מתברר. נשמע שאלה חדשות גם בשבילי.

אני לא צריכה שישגיחו עליי.

הוא ממשיך, "אבל תוך כמה חודשים תהיי בת שמונה-עשרה. אני לא מתכוון להכריח אותך לעשות שום דבר, אז אין לך מה לדאוג." בסדר. אני מהססת לרגע, לא בטוחה אם אני מרגישה הקלה או לא. לא היה לי זמן לעכל את התזכורת שאני עדיין לא בגירה מבחינה חוקית, ומה המשמעות של זה עכשיו, כשהוריי אינם, לפני שהוא הבטיח לי שאין לך כל משמעות. החיים שלי לא ישתנו.

בסדר.

"אני בטוח, שלגדול בסגנון החיים הזה," הוא אומר, "עשה אותך הרבה יותר מיומנת להתמודד עם העולם מאיתנו, ובכל מקרה את בטח כבר יודעת לטפל בעצמך די טוב."

"אנחנו?" אני ממלמלת.

"אני והבנים שלי," הוא אומר. "נואה וכיילב. למעשה, הם לא הרבה יותר מבוגרים ממך. אולי רק בכמה שנים."

אז יש לי בני דודים. או... בני דודים חורגים.

שיהיה. אין לזה שום משמעות. אני משחקת עם חוט התכלת של מכנסי הפיג'מה הקצרים שלי.

"רק רציתי ליצור איתך קשר כדי לספר לך את זה," הוא אומר לבסוף. "אם לא תרצי להיות בקשר איתנו, לא אעשה לך בעיות. אין לי שום עניין לעקור אותך מהחיים שלך ולהקשות עלייך." אני בוהה בחוט, צובטת אותו בין ציפורניים כשאני מהדקת אותו. בסדר, אז.

"טוב... תודה שצלצלת."

ואני מתחילה להרחיק את הטלפון מאוזני, אבל אז אני שומעת שוב את קולו. "את רוצה לבוא לפה?" אני מחזירה את הטלפון לאוזני. "לא התכוונתי להישמע כאילו את לא רצויה," הוא אומר. "את כן. פשוט חשבת..."

דבריו נמוגים ואני מקשיבה.

הוא מגחך. "פשוט החיים שלנו פה די מבודדים, טירנן," הוא מסביר. "זה לא כיף גדול לבחורה, במיוחד אחת שאין לה אפילו שמץ של מושג מי אני, מבינה?" הטון שלו מרצין. "אבא שלך ואני, אנחנו פשוט... לא היינו באותו הראש."

אני יושבת שם בלי לומר מילה. אני יודעת שזה יהיה מנומס לדבר איתו. או אולי הוא מצפה ממני לשאול שאלות. כמו מה קרה בינו ובין אבא שלי? האם הוא הכיר את אימי? אבל אני לא רוצה לדבר. לא אכפת לי.

"הוא סיפר לך שאנחנו גרים בקולורדו?" ג'ייק שואל בשקט. "קרוב לטלורייד אבל למעלה בהרים."

אני נושמת בחדות ומשחררת את האוויר, כורכת את החוט סביב אצבעי.

"במזג אוויר טוב זו נסיעה לא רחוקה לעיר, אבל בחורף אנחנו מבודדים פה למשך חודשים בכל פעם בגלל השלג," הוא ממשיך. "שונה מאוד מסגנון החיים שלך."

אני מרימה את עיניי, מניחה להן להיסחף לאט ברחבי החדר השומם שבקושי ישנתי בו. מדפים מלאים בספרים שמעולם לא סיימתי לקרוא. שולחן עבודה עליו ערמת יומני כתיבה יפים שאהבתי לקנות אבל בקושי כתבתי בהם. בזמן החופשות בבית חשבתי לעצב

את החדר, אבל כמו עם כל דבר אחר, הטפט מעולם לא נקנה כי לא הצלחתי אף פעם להחליט. אין לי שום דמיון.

כן, החיים שלי...

משקל הדלת של הוריי מתנשא לפניי, בהמשך המסדרון.

מבודדים בגלל השלג, הוא אמר. במשך חודשים בכל פעם.

"אין כבלים. אין רעש. ולפעמים גם אין אינטרנט," הוא אומר. "רק

הקולות של הרוחות, המפלים והרעמים."

הלב שלי כואב קצת, ואני לא יודעת אם זה בגלל המילים שלו או

הקול שלו. רק הקולות של הרוחות, המפלים והרעמים.

נשמע מדהים, למען האמת. זה דווקא נשמע נחמד למדי. אף אחד

לא יכול להגיע אלייך.

"הבנים שלי רגילים לחיות בבידוד," הוא אומר לי. "אבל את..."

אני מרימה שוב את החוט ומסובבת אותו סביב אצבעי. אבל אני...?

"הגעתי לכאן כשלא הייתי מבוגר ממך בהרבה," הוא מהרהר, ואני

שומעת את החיוך בקולו. "היו לי ידיים עדינות וראש מלא בחרא,

שלא ידעתי מה לעשות איתו. בקושי הרגשתי חי."

מחטים דוקרות את גרוני ואני עוצמת עיניים.

"יש יתרונות בזיעה ובשמש." הוא נאנח. "בעבודה קשה, בשלווה

ובלהיות עסוק. בנינו כאן את כל מה שיש לנו. אלה חיים טובים."

אולי זה מה שאני צריכה. להימלט מהכול, כפי שהוא עשה בגילי.

לצלול לתוך משהו שונה כי כעת אני מצליחה להרגיש אך ורק עייפות.

"היו לך חיים טובים?" הוא כמעט לוחש.

אני משאירה את עיניי עצומות, אבל מרגישה כאילו משאית יושבת

על הריאות שלי. היו לי חיים נהדרים. יש לי ארון מלא בבגדי מעצבים

ותיקים שכולם מצפים שיהיו לבת של כוכבת מפורסמת. הייתי ביותר

מעשרים ארצות ואני יכולה לקנות כל מה שאני רוצה. הבית שלי

ענק. המקרר שלי מלא עד להתפקע. כמה אנשים היו מתחלפים איתי

בשמחה? כמה מזל יש לי?

"את רוצה לבוא לפה, טירנן?" הוא שואל שוב.

פרק 2

שירי

אני מסירה את האוזניות האלחוטיות שלי ונותנת להן להיכרך סביב צווארי, כשאני מסתכלת ברחבי האולם. אזור קבלת המזוודות שלהם כולל רק שני מסועים. המקום בגודל של השירותים בשדה התעופה של לוס אנג'לס.

הוא כאן? אני מסתובבת, מנסה לזהות מישהו שמעולם לא פגשתי, אבל בכל מקרה, הוא בטח יזהה אותי קודם. קשה להימנע כרגע מהתמונות של המשפחה שלנו ברשת.

אני הולכת בעקבות הקהל למסוע השני ומחכה להגעת המזוודות. כנראה שארזתי הרבה יותר מדי, במיוחד כשיש סיכוי טוב שלא אישאר הרבה זמן, אבל בכנות, לא ממש חשבתי. הוא שלח לי כרטיס טיסה בדואר האלקטרוני – אמר לי שאני יכולה להשתמש בו, או לא – ופשוט לקחתי את המזוודות שלי והתחלתי להעמיס. הרגשתי הקלה מכך שיש לי מה לעשות.

אני בודקת את הטלפון שלי כדי לוודא שלא החמצתי שיחה ממנו שמודיעה לי איפה להיפגש, ובמקום זאת, אני רואה הודעת טקסט ממיראי.

רק נותנת לך התראה... חוקר מקרי המוות יאשר את סיבת המוות עד סוף השבוע. זה יגיע לחדשות. אם את צריכה לדבר, אני כאן. תמיד.

אני נושמת נשימה עמוקה, אך שוכחת לשחרר אותה כשאני מכניסה את הטלפון לכיס האחורי. סיבת המוות. אנחנו יודעים איך הם מתו. כל המטורפים הדתיים בטוויטר משמיצים ברגעים אלה את הוריי ומכנים אותם חוטאים כי הם לקחו את חייהם במו ידיהם, ולא יכולתי להסתכל על זה. על אף שאני יכולה לדבר בחופשיות על הבעיות שלי עם האנס ואמיליה דה האס, לא רציתי לשמוע עליהם בולשיט מזרים שלא הכירו אותם.

כדאי שאכבה את הטלפון שלי. אני צריכה...
אני צובטת את גשר אפי. אני צריכה ללכת הביתה.
אני לא מכירה את האיש הזה, ואני לא אוהבת את האנשים שאני כן מכירה.
אבל אתמול בלילה, שום דבר לא נשמע טוב יותר מאשר לצאת משם.

המסוע מתחיל לנוע, שולף אותי ממחשבותיי, ואני מסתכלת על המזוודות שמתחילות להופיע. אחת המזוודות השחורות שלי נעה לעברי, ואני מושיטה יד למטה כדי לתפוס אותה, אבל יד אחרת מופיעה פתאום ומרימה אותה בשבילי. אני מרימה את מבטי, פוגשת בגבר פנים אל פנים.

טוב, לא בדיוק פנים אל פנים. הוא בוהה בי ואני פותחת את הפה כדי לדבר, אבל אני לא זוכרת... כלום. המבט בעיניו כמעט קפוא, והוא לא ממצמץ כשאנחנו עומדים שם נטועים על מקומנו.
זה הוא?

אני יודעת שאחיו החורג של אבי הוא ממוצא הולנדי, בדיוק כמו אבי, ולאיש הזה בהחלט יש את המראה האתלטי הנכון, שכולל מטר ותשעים, שיער בלונדיני כהה וקצוץ ועיניים כחולות, שהשעשוע הקל שניבט מהן מסגיר את לסתו הנוקשה ונוכחותו המאיימת.
"אתה ג'ייק?" אני שואלת.
"היי."

היי? מבטו מתקבע עליי, ולרגע גם אני לא מצליחה להסב את מבטי. ידעתי שאין קשר דם בינו ובין אבי, אבל משום מה חשבתי שהם ייראו דומים. אני לא יודעת למה.

טעיתי בגדול. גם לא עלה בדעתי שיש פער גילים ביניהם. ג'ייק כנראה צעיר יותר מהאנס בעשר שנים לפחות. סוף שנות השלושים, אולי תחילת שנות הארבעים?

אולי זה היה קשור איכשהו לכך שהם לא הסתדרו. הם גדלו בשני מקומות שונים לחלוטין, כך שלא היה ביניהם הרבה מכנה משותף בילדותם.

אנחנו עומדים שם לרגע, ואני מרגישה שזה השלב שבו רוב האנשים היו מתחבקים או משהו, אבל אני לוקחת צעד לאחור והרחק ממנו – ליתר ביטחון.

גם הוא לא מתקרב כדי לחבק אותי. במקום זאת, עיניו מבזיקות הצידה והוא מחווה לעבר מזוודה. "גם זאת?"

קולו עמוק אך רך, כאילו הוא קצת חושש ממני אבל לא חושש משום דבר אחר. הלב שלי מאיץ.

מה הוא שאל אותי?

אה, המזוודה.

אני מסתכלת מעבר לכתף ורואה את המזוודה השחורה השנייה שלי מתקרבת לכיוון שלנו.

אני מהנהנת פעם אחת ומחכה שהיא תתקרב אלינו.

"איך ידעת שזו אני?" שאלתי אותו, כשאני נזכרת איך הוא פשוט תפס את המזוודה שלי בלי לומר מילה כדי לאשר את זהותי.

אבל הוא צוחק לעצמו.

אני עוצמת עיניים לרגע, נזכרת שהוא בטח ראה תמונות שלי איפשהו, אז לא היה קשה להבין. "נכון," אני ממלמלת.

"סליחה," הוא אומר וחולף על פניי עם ידו המושטת כדי לקחת את המזוודה השנייה. אני מועדת לאחור, כשגופו מתחכך בשלי.

הוא מוריד אותה מהמסוע ומוסיף, "ואת היחידה כאן עם מזוודות של לואי ויטון, אז..."

אני יורה לעברו מבט, מבחינה בג'ינס עם הברכיים המוכתמות בעפר ובטישירט האפורה הפשוטה שלו. "אתה מכיר את לואי?" אני שואלת.

"יותר ממה שהייתי רוצה," הוא עונה ואז מבטו מתקבע עליי. "גם אני גדלתי בחיים האלה, זוכרת?"

החיים האלה. הוא אומר את זה כאילו מותגים ומותרות מצביעים על חיים ריקניים. אנשים אולי חיים במציאויות שונות, אבל האמת היא תמיד אותו הדבר.

אני מכחכת בגרוני, מושיטה יד לאחת המזוודות. "אני יכולה לקחת משהו."

"זה בסדר." הוא מנענע בראשו. "הכול טוב."

אני סוחבת את התרמיל שלי על גבי ואוחזת בידית הטרולי, בזמן שהוא תופס את שתי המזוודות על גלגלים שלי.

אני מוכנה לזוז, אבל הוא מסתכל עליי במבט הססני אך גם נדהם. "מה?" אני שואלת.

"לא, סליחה," הוא אומר ומנענע בראשו. "את פשוט דומה לאימא שלך."

אני משפילה את עיניי. זו לא הפעם הראשונה שאני שומעת את זה, וזו מחמאה, ללא ספק. אימא שלי הייתה יפהפייה. כריזמטית, מרשימה...

ובכל זאת, זה אף פעם לא גורם לי להרגיש טוב. כאילו כולם רואים אותה, לפני שהם רואים אותי.

עיניים אפורות, שיער בלונדיני, אם כי שלי הוא בגוון חול טבעי, בעוד שלה היה צבוע כדי להיראות זהוב יותר.

למרות זאת, הגבות הכהות הן לגמרי שלי. מקור קטן לגאוה. אני אוהבת איך שהן גורמות לעיניי לבלוט.

הוא נושם נשימה עמוקה. "יש עוד?" הוא שואל, ואני מניחה שהוא מדבר על המזוודות שלי.

אני מנענעת בראשי.

"אוקיי, בואי נצא לדרך."

הוא מוביל את הדרך לכיוון היציאה, ואני הולכת מייד בעקבותיו, כשאנחנו מתמרנים את דרכנו בתוך הקהל הדליל ומחוצה לו.

ברגע שאנחנו יוצאים לאור השמש, אני שואפת את האוויר הסמיך של סוף אוגוסט, מריחה את הפסגה השחורה ואת העצים המקיפים את מגרש החניה. משב הרוח מדגדג את השיער על זרועותיי, ולמרות השמיים נטולי העננים והירוק מסביב, אני מתפתה לפתוח את הז'קט

הקשור סביב מותניי וללבוש אותו. אנחנו חוצים את המעבר, בקושי צריכים להיזהר ממכוניות, כי התנועה עמוסה יותר בתור לשירותי החניה בקאנטרי קלאב של הוריי ביום ראשון אחר הצהריים. אני אוהבת את זה. אין צופרים או צפצופים שמרעידים את המדרכה.

הוא עוצר מאחורי טנדר שחור, אבל במקום לפתוח את תא המטען, הוא פשוט גורר את המזוודה שלי הצידה אל החלק האחורי של הטנדר. הוא מושיט יד לאחור, מרים את המזוודה השנייה שלי ועושה את אותו הדבר.

אני מרימה את הטרולי שלי כדי לעזור לו, אבל הוא תופס גם אותו במהירות, כשהשרירים ההדוקים בזרועו מתכווצים ובוהקים בשמש. "הייתי צריכה לנסוע עם פחות מטען," אני חושבת בקול רם. הוא מסתובב. "זה לא סתם ביקור."

כן, אולי. אני עדיין לא בטוחה, אבל חשבתי שעדיף להביא מספיק לשהייה ארוכה, אם אחליט להישאר.

אנחנו עולים לטנדר, וכשהוא מתניע את המנוע אני חוגרת את חגורת הבטיחות. באופן אוטומטי אני מגששת אחר האוזניות שמסביב לצווארי. אך נעצרת. זה יהיה גס רוח מצידי להתעלם ממנו, מייד אחרי שפגשתי אותו. הוריי אף פעם לא עשו מזה עניין, אבל ביקשו ממני לא לשים אותן ליד אנשים.

אני משחררת את האוזניות ובוהה במקום זאת ברדיו. בבקשה שתהיה מוזיקה.

ברגע שהטנדר ניעור לחיים, הרדיו נדלק, מנגן את "Kryptonite" בקול רם, ולשנייה, הוקל לי. שיחת חולין יכולה להכאיב. הוא יוצא ממגרש החניה, ואני משלבת את ידיי בחיקי ומפנה את ראשי לחלון.

"אז בדקתי את זה," הוא אומר מבעד למוזיקה. "יש לנו תיכון אינטרנטי שיכול להתאים לך." אני מפנה את מבטי לעברו.

הוא מסביר. "יש לנו פה הרבה ילדים שצריכים לעבוד בחוות וכאלה, אז די מקובל פה לעשות חינוך ביתי או להשלים שיעורים ברשת."

אה.

אני נרגעת קצת. לרגע חשבתי שהוא מצפה ממני ללכת לבית ספר. הכנתי את עצמי לחיות במקום חדש, אבל לא תכננתי להתרגל למורים ובני כיתה חדשים. בקושי הכרתי את אלה שהייתי איתם בשלוש השנים האחרונות.

בכל מקרה, הוא לא היה צריך לטרוח. כבר טיפלתי בזה. "אני יכולה להישאר בכריינמור", אני אומרת לו ומחזירה את מבטי לחלון. "לבית הספר שלי בקונטיקט אין שום בעיה עם... ההיעדרות שלי. המורים שלי כבר שלחו את הסילבוסים במייל, ואני אוכל להשלים הכול באינטרנט."

הכביש המהיר מתחיל לפנות את מקומו לבתים מעטים הפזורים בצד הדרך, כמה חוות בסגנון שנות ה־80 עם גדרות שרשרת חלודות, בקתות ואפילו בית מלאכה, שכולם מוקפים במחטים הכהות של ירוקי העד הגבוהים שסביב חצרותיהם.

"יופי", אומר ג'ייק. "זה טוב. אבל תודיעי להם שלפעמים תהיי במצב לא מקוון כי הווייפיי אצלי בבית לא יציב ונכבה לגמרי כשיש סערות. אולי כדאי שהם ישלחו לך כמה שיותר משימות בבת אחת כדי שלא תפגרי בחומר כשאין אינטרנט."

אני מסתכלת עליו ורואה אותו מסיט את מבטו מהכביש כדי לפגוש את עיניי. אני מהנהנת.

"אבל מי יודע..." הוא מהרהר. "אולי פשוט תברחי מפה אחרי שבוע בבקתה."

כי...?

הוא מטה את ראשו, מבודח, "אין שום קניונים או מקיאטו קרמל קרוב אלינו."

אני מפנה את עיניי בחזרה אל מחוץ לחלון, וממלמלת. "אני לא שותה מקיאטו קרמל."

זה הגיוני שהוא מניח שאולי לא ארגיש בנוח איתם או שאתגעגע ל"חיים" שלי הקודמים בבית, אבל לחשוב שאני פרימדונה שלא יכולה לחיות בלי סטארבקס, זה די שמוקי מצידו. אני משערת שניתן להורות לטלוויזיה על כך שהעולם חושב שכל הבחורות הקליפורניות

שקועות עמוק בטוויטר ולובשות גופיות סטרפלס, אבל עם בצורות, שריפות, רעידות אדמה ומפולות בוץ, והמקום שבו חמישית ממקרי הרצח הסדרתיים במדינה מתרחשים, גם אנחנו קשוחות.

אנחנו ממשיכים לנסוע, ולשמחתי הוא לא מדבר יותר. העיירה מגיחה לפנינו, ואני יכולה להבחין בפסלי עץ מגולפים וברחוב ראשי של בניינים מרובעים, שכולם מחוברים זה לזה משני הצדדים. אנשים מתהלכים על המדרכות, מדברים זה עם זה, בעור עציצים משתלשלים מעמודי התאורה, ומקנים למקום אווירה שובת לב ומטופחת. בני נוער יושבים על תאי המטען הפתוחים של מכוניותיהם, שחונות על המדרכה, ואני קולטת שכל העסקים פה הם פרטיים, ללא שום סניף של רשתות מוכרות.

אני מרימה את מבטי ורואה את הכרזה הגדולה התלויה, לפני שאנחנו נוסעים מתחתיה.

פסטיבל הקיץ הלוהט של פסגת צ'אפל!

29-26 באוגוסט

פסגת צ'אפל...

"זה לא טלורייד", אני אומרת ומפנה אליו את עיניי.

"אמרתי שזה מחוץ לטלורייד", הוא מתקן. "רחוק מאוד מטלורייד." למעשה, אפילו יותר טוב. טלורייד היא יעד סקי מפורסם – עם הרבה חנויות ועסקים יוקרתיים. זה יהיה שונה. אני רוצה שונה.

אני מתכוננת בחנויות שאנחנו חולפים על פניהן. בית קפה גריינד האוס. בית הדואר של פורטר. חנות גלילית הדובדבנים העליזה. ח...

כשאנחנו חולפים על פני חנות קטנה, אני מסובבת את ראשי כדי להסתכל על סוכך הפסים החמוד באדום ולבן, וכמעט מחייכת. "חנות ממתקים..."

פעם אהבתי חנויות ממתקים. לא הייתי בתוך חנות כזאת כבר שנים. חלוקי הנחל של רבל, אני קוראת את השלט. זה נשמע כל כך כמו המערב הפרוע.

"יש לך רישיון נהיגה?" הוא שואל.
אני מסובבת את ראשי קדימה ומהנהנת.
"טוב." הוא משתהה, ואני מרגישה אותו מביט עליי. "תרגישי
חופשייה להשתמש בכל אחד מכלי הרכב, רק תוודאי שאני אדע לאן
את נוסעת, בסדר?"

כל אחד מכלי הרכב. האם הוא מתכוון לשלו ושל בניו? אגב,
איפה הם?

לא שציפיתי שגם הם יגיעו לשדה התעופה, אבל אני קצת לחוצה
מכך שאם הם לא הגיעו כדי לקדם את פניי, אולי הם לא מתלהבים
מבואי. זה עוד משהו שלא לקחתי בחשבון. הייתה להם מאורת גברים
נוחה, רוויית טסטוסטרון, והינה מגיעה בחורה, והם חושבים שמעכשיו
הם יצטרכו להיזהר מלספר בדיחות גסות.
כמובן, זה יום חמישי. אולי הם בעבודה עכשיו.
מה שמזכיר לי...

"במה אתה עובד?" אני שואלת אותו.
הוא מעיף אליי מבט. "הבנים שלי בונים אופנועי שטח לפי
הזמנות, בהתאמה אישית," הוא אומר לי. "טרקטורונים, באגי
חולות..."
"יש לך פה חנות?"
"הא?"

אני מכחכחת בגרוני. "יש לך פה... חנות?" אני שואלת שוב
ומרימה את קולי.

"לא. אנחנו מקבלים הזמנות, בונים את כלי הרכב כמוסך שלנו
בבית, ואז שולחים את המוצר המוגמר," הוא מסביר, ואני לא
מתאפקת ומעיפה בו מבט נוסף. הוא ממלא את מושב הנהג, ושרירי
זרועו השזופים מתוחים כשהוא אוזח בהגה.

כל כך שונה מאבא שלי, ששנא להיות בחוץ ותמיד הקפיד ללבוש
חולצות עם שרוולים ארוכים, אלא אם כן הוא הלך לישון.

ג'ייק יוצר איתי קשר עין. "בקרב נקבל הרבה הזמנות," הוא אומר.
"זה מעסיק אותנו מאוד לאורך כל החורף, ואז אנחנו שולחים אותם
באביב, בדיוק בזמן לתחילת העונה."

אז הם עובדים מהבית. שלושתם.

הם יהיו כל הזמן בסביבה.

אני בוהה קדימה ומשפשפת בהיסח הדעת את כפות ידיי זו בזו, שומעת את הדופק המואץ שלי באוזניי.

אפילו בבריינמור הוריי סידרו לי חדר יחיד ללא שותפה. אני מעדיפה להיות לבד.

זה לא שאני נזירה מתבודדת. יכולתי לדבר עם המורים שלי ולנהל דיונים, ואני אוהבת לראות את העולם ולעשות דברים, אבל אני צריכה מרחב נשימה. מקום שקט משלי כדי להירגע, וגברים הם רעשניים. במיוחד הצעירים. אם הם עובדים מהבית, כולנו נהיה זה בתוך התחת של זה.

אני עוצמת עיניים לרגע, ופתאום מתחרטת שעשיתי את זה. למה עשיתי את זה?

חבריי לכיתה שנאו אותי כי הם חשבו שהשתיקות שלי הן סימן לסנוביות.

אבל זה לא העניין. אני רק צריכה זמן. זה הכול.

למרבה הצער, יש רק מעט אנשים שסבלניים מספיק כדי לתת לי הזדמנות. האנשים האלה יחשבו שאני גסת־רוח, בדיוק כמו הבנות בבית הספר. למה שאכניס את עצמי בכוונה למצב שיאלץ אותי להכיר אנשים חדשים?

אני חושקת את שיניי ובולעת רוק, כשאני קולטת אותו בזווית העין. הוא בוהה בי. כמה זמן הוא מתבונן עליי ככה?

אני מייד מכריחה את פניי להירגע ואת הנשימה שלי להאט, אבל לפני שאני מספיקה לטמון את פניי בטלפון כדי להסוות את התקף החרדה שבדרך, הוא מסיט שמאלה את הטנדר, עושה פרסה ונוסע בחזרה לכיוון ממנו הגענו.

נהדר. הוא מחזיר אותי לשדה התעופה. כבר ערערתי אותו.

הוא דוהר בחזרה לאורך הרחוב הראשי, ואני תופסת את חגורת הבטיחות שעל חזי כדי לייצב את עצמי. אני מביטה בו חולף על פני שני רמזורים, מטלטל את ההגה שמאלה ונכנס למקום חניה בצד הרחוב.

גופי מזנק קדימה כשהוא עוצר בבת אחת, ולפני שאני מספיקה להביין מה קורה, הוא מכבה את המנוע וקופץ החוצה מהטנדר. אה...

"בואי", הוא אומר ושולח בי מבט לפני שהוא טורק את הדלת. אני מביטה מבעד לשמשה הקדמית ורואה את השלט השחור בסגנון ויקטוריאני, עליו חרוט בזהב חלוקי הנחל של רבל.

הוא החזיר אותנו לחנות הממתקים. אני משאירה את תיק הנסיעות הקטן שלי מוצלב על החזה, יוצאת מהטנדר והולכת בעקבותיו אל המדרכה. נשמע דנדרון של פעמון קטן כשהוא פותח את הדלת, מסמן לי להיכנס פנימה, ונכנס אחריי. ניחוח משכר של שוקולד וקרמל אופף אותי, ואני מייד מתחילה להזיל ריר. לא אכלתי מאז חופן האוכמניות שהכרחתי את עצמי להכניס לפה הבוקר לפני הטיסה. "יו, ספנסר!" ג'ייק צועק.

אני שומעת קרקוש של סירים מאיפשהו מאחור, ומשהו – כמו דלת תנור – נסגר בטריקה.

"ג'ייק ואן דר באנג!" גבר יוצא מאחורי קיר זכוכית ומנגב את ידיו בעורו מתקדם לעברנו. "מה העניינים איתך?" ואן דר באנג? אני מרימה את עיניי אל ג'ייק.

הוא מחייך אליי. "תתעלמי ממנו", הוא אומר. "אף פעם לא עישנתי. כלומר, אני כבר לא מעשן. זה חרא ישן." הוא מחייך אל הבחור השני. "אני הישן. אני המושחת."

שניהם צוחקים ולוחצים ידיים, ואני לוטשת עיניים אל האיש שזה עתה הופיע. הוא נראה כבן גילו של ג'ייק, אם כי נמוך ממנו בכמה סנטימטרים. הוא לובש חולצת פלנל אדומה וכחולה ויש לו שיער חום ופרוע.

"ספנס, זאת האחיינית שלי, טירנן", ג'ייק אומר לו. מר ספנסר מפנה אליי את מבטו, מסיים לנגב את ידו ומושיט לי אותה. "אחיינית, הא?" מבטו מסוקרן. "טירנן. זה שם יפה. מה שלומך?"

אני מהנהנת פעם אחת ולוקחת את ידו המוצעת.

"תן לה מה שהיא רוצה," אומר לו ג'ייק.

"לא, זה בסדר." אני מנידה בראשי.

אבל ג'ייק זוקר גבה ומזהיר אותי, "אם לא תמלאי שקית, הוא ימלא אותה בשבילך בליקריין' שחור וסוכריות מנטה." אוטומטית אני מכווצת את אפי. הגבר השני נוחר. שילך לעזאזל הליקריין' השחור.

ג'ייק הולך לקחת שקית פלסטיק ומתחיל למלא אותה בסוכריות טופי, בזמן שאני עומדת שם, כשהגאוה שלי שותלת אותי על מקומי. זה החיסרון הכי גדול שלי. אני לא אוהבת לתת לאנשים את מה שהם רוצים.

אבל אז אני מריחה את הסוכר והמלח, והניחוח החמים של השוקולד שמגיע מהתנורים מכה בי מאחורי גרוני ואופף אותי. אני רוצה כל כך לטעום את זה.

"למה את מחכה, דה האס?" אני שומעת את הדוד שלי קורא.

אני ממצמצת.

הוא סוגר את צנצנת סוכריות הטופי ועובר לתולעי הגומי, כשהוא מעיף אליי מבט. אני בוהה בחזרה. לקרוא לי בשם המשפחה שלי היה אמור להיות עניין משעשע. אבל איתו זה... בוטה.

אני משחררת אוויר וניגשת אל השקיות, לוקחת אחת לעצמי. "אני אשלם על זה," אני מודיעה לו.

הוא לא מסתכל עליי. "איך שאת רוצה."

אני פותחת את השקית, חולפת בצורה אינסטינקטיבית על פני השוקולדים ונעצרת ליד סוכריות הגומי הפחות משמינות, מעמיסה כמה טבעות אפרסק, משולשי אבטיח וחופן של כרישים כחולים. אני זורקת פנימה קצת סוכריות גומי וסוכריות חמוצות, בידיעה שאין לי שום כוונה לאכול משהו מכל זה.

אני נסחפת בהיסח הדעת אל הצנצנת הבאה, חופרת פנימה בעזרת כף המדידה ושולפת ערמה קטנה אדומה.

ממתקי גומי מלאים בסירופ תירס, צבעי מאכל ותוספים, אימי אמרה פעם. אני מרכינה מבט אל הממתקים, שפעם אהבתי את ההרגשה שלהם בין שיניי, אבל לא טעמתי אותם מאז שהייתי בת

שלוש-עשרה. באותה תקופה שבה התחלתי לוותר על כל דבר כדי שהיא תעריך אותי. אולי אם אוכל כמוה, אתאפר כמוה, אקנה תיקים של פראדה ושאנל כמוה, ואלבש כל זוועה צעקנית שוורסאצ'ה עיצב, היא...

אבל אני מנענעת בראשי, לא מסיימת את קו המחשבה הזוה. אני מעמיסה עוד שני חופנים של הממתקים לשקית שלי. ג'ייק מופיע לצירי, חופר עם ידו היישר בתוך הצנצנת. "את אלה גם אני הכי אוהב," הוא אומר ומכניס שתיים לפיו.

"יו, יא זבל!" אני שומעת את ספנסר צועק.

אבל ג'ייק רק צוחק. אני מסתכלת למטה, כשאני מחזירה למקום את המכסה של הצנצנת וסוגרת את השקית.

"בכל מקרה, השקית הזאת עולה שבעה דולר ותשעים וחמישה סנט, אז תמלאי אותה," ג'ייק אומר לי וזו סביבי, לאורך השורה של צנצנות הממתקים.

שבעה דולר ותשעים וחמישה סנט. יקר כמעט כמו בקבוקי המים משוויצריה, שאימא שלי התרחצה בהם. איך קרה שהוא כל כך שונה מהם?

אני משוטטת לאורך שני המעברים, חולפת על פני ממתקי השוקולד, והפה שלי מתמלא רוק מהדיעה עד כמה הם טעימים. "מוכנה?" ג'ייק חולף על פניי.

אני הולכת בעקבותיו לקופה ומניחה את השקית שלי על הדלפק, חוששת שהוא יקדים אותי וישלם עליי.

אני מייד מוציאה את הכסף שלי, ונראה כי האיש, ספנסר, מבין כי הוא עורך לי חשבון בנפרד רק לאחר רגע היסוס קצרצר.

אני משלמת ומתרחקת, מפנה מקום לג'ייק.

הוא עושה חשבון לג'ייק אך מסתכל עליי. "תישארי הרבה זמן... על הפסגה?" הוא שואל, ונשמע לפתע מהוסס.

הפסגה?

אבל ג'ייק עונה במקומי. "כן, אולי עד הקיץ הבא."

מבטו של האיש נשלח מייד אל ג'ייק, והבעה מלאת חשש חוצה את פניו.

"אל תדאג." ג'ייק צוחק ומושיט לבחור כסף מזומן. "אנחנו נגן עליה מפני הטבע הרע והאכזר."

"מתי אי פעם הצלחת לשלוט בכיילב?" ספנסר יורה מבט בחזרה ולוקח את הכסף מג'ייק.

כיילב. אחד הבנים שלו. אני מסתכלת על ג'ייק, אבל הוא רק פוגש את עיניי ומנענע בראשו, מבטל את העניין.

ג'ייק לוקח את העודף והמתקים ואנחנו מתחילים לצאת.

"תודה," אני אומרת לספנסר.

הוא רק מהנהן ומתבונן בנו כשאנחנו עוזבים, גורם לי להרגיש יותר מעורערת ממה שהייתי כשנכנסתי.

אנחנו נכנסים חזרה לטנדר, והדוד שלי יוצא מהחניה וחוזר לכיוון שאליו נסענו מלכתחילה.

על רקע השמיים הכחולים, עלי הכותרת של הפטוניות הוורודות משתלשלים מהעציצים שלהם, ונושבים ברוח. בחורים בטישירטים ללא שרוולים גוררים שקים של משהו מרציף הטעינה של חנות המזון אל הטנדר שלהם. אני מהמרת שכולם כאן מכירים את השמות זה של זה.

"זו לא טלורייד," ג'ייק אומר, "אבל אין לי שום עניין לראות עיר גדולה יותר."

אני מסכימה. לפחות נכון לעכשיו.

אנחנו חולפים על פני בית העסק האחרון, נוסעים על כמה כבישים, ומתחילים להתפתל על כביש סלול, שמוקף בעצים ירוקי עד, מטפסים לאט לגובה.

ככל שאנחנו ממשיכים לנסוע ומותירים את העיירה מאחורינו, הכביש המהיר נעשה צר, ואני מסתכלת דרך השמשה הקדמית ורואה את העצים נעשים יותר ויותר גבוהים וחוסמים עוד ועוד מאור אחר הצהריים המאוחרים. דרכי חצץ ועפר מתפצלות מהנתיב הראשי, ואני מנסה להציץ אל המסלולים החשוכים, אך לא מצליחה לראות דבר. האם הם מובילים לעוד בתים?

אנחנו מטפסים לזמן מה, כשהמנוע נוהם והטנדר מתפתל סביב כל עיקול, וכבר אי אפשר לראות שום דבר מהעיירה שמתחת. קרני

שמש מנצנצות מבעד לענפים, ואני ממצמצת בעיניי מול השמש, מרגישה את הטנדר יורד מהכביש המהיר והסלול אל דרך עפר, כשאני מתנודדת במושב שלי בשל המהמורות שבדרך.

אני נאחזת בלוח המחוונים ביד אחת ומתבוננת בנתיב שלפנינו, המעוטר בעצי אשוח. אנחנו מטפסים עוד כעשרים דקות.

"זו חתיכת נסיעה," הוא אומר לי כשהשמיים מתעמעמים, "אז אם את רוצה לנסוע העירה, תוודאי שאני או אחד הבנים שלי יהיו איתך, בסדר?"

אני מהנהנת.

"אני לא רוצה שתמצאי את עצמך לבד בכביש הזה אחרי רדת החשכה," הוא מוסיף.

כן, גם אני לא. הוא לא צחק כשדיבר על מקום "מבודד". כדאי שיהיה לך פה מה שאתה צריך כי לא מדובר בקפיצה קטנה לחנות אם צריך חלב, סוכר, או סירופ לשיעול.

הוא פונה ימינה ועוצר במעלה שביל חציך תלול, כשהאבנים נגרסות מתחת לצמיגים וכמה מבנים נכנסים לשדה הראייה שלי. אורות מאירים דרך העצים, וקל לראות אותם כי כבר כמעט חושך עכשיו.

"כל הכביש הזה שעברנו בו עכשיו נקבר בחורף תחת השלג," הוא מודיע לי, ואני רואה אותו מסתכל עליי. "ועם האדמה התלולה והקפואה, הכבישים נסגרים ואי אפשר להגיע לעיירה במשך חודשים. לפני שהשלג יתחיל, ניקח אותך לחנות הממתקים כדי להצטייד."

אני מתעלמת מהבדיחה ומציצה מהחלון, בניסיון לראות את הבניינים שאנחנו מתקרבים אליהם, מבעד לשרידי אור השמש האחרונים. הבעיה היא שעם העצים מכל עבר, אני לא רואה הרבה. אני מזהה משהו שנראה כמו אורווה, כמה צריפים, עוד כמה מבנים קטנים יותר שקבורים ביער העבות, ואז...

הוא עוצר לבסוף את הטנדר על משטח ישר וחונה ממש מול בית עם חלונות ענקיים. כמה אורות דולקים בפנים. אני מפנה את מבטי שמאלה, ימינה, למעלה ולמטה, קולטת את הבית הענק, ועל אף שאני לא מצליחה להבחין בפרטים בחושך, הוא גדול, ויש בו שלוש קומות, וגם מרפסות גדולות בכל הקומות.

זיק הקלה שוטף אותי. כשהוא דיבר על בקתה, מייד עלה בדעתי בית שמוכן ליום הדין רק עם הדברים החיוניים ביותר כדי לשרוד. חשבתי יותר על ההתבודדות והמרחק מלוס אנג'לס, מאשר על הצריף הפוטנציאלי שאולי הסכמתי לחיות בו. רק כשהגעתי לכאן התחלתי לחשוש מההחלטה הפזיזה שלי וממה שהסכמתי לו. אני לא חייבת אינטרנט, אבל קיוויתי לכל הפחות, לקבל שירותי מים וביוב.

ועכשיו אני בוהה בבית, עדיין יושבת כשהוא יוצא מהטנדר – וחושבת שהמזל עמד לצדי.

אני מהססת רק עוד רגע לפני שאני פותחת את הדלת ויוצאת מהטנדר, לוקחת איתי את התרמיל. אולי הגבתי בצורה מוגזמת. אולי לא היה הרבה ממה להילחץ. שקט פה כמו שקיוויתי, ואני שואפת את האוויר, ריח רענן של מים וסלעים שולח צמרמורת לאורך זרועותיי. אני אוהבת את הריח הזה. זה מזכיר לי טיול מלפני שנים בסתיו אביבי ביוסמיטי במסגרת מחנה הקיץ שלי.

הוא סוחב את שתי המזוודות שלי, ועל אף שקצת קריר, אני נשארת עם הסוודר קשור סביב מותניי ועולה בעקבותי על מדרגות עץ. חזית הבית ברובה מורכבת מחלונות בקומה התחתונה, כך שאני יכולה להסתכל פנימה. הקומה התחתונה נראית כמו סלון אחד גדול עם תקרות גבוהות, ולמרות צבע אחד ששולט בחלל – עץ חום, עור חום, קרניים חומות ושטיחים חומים – אני מבחינה גם בכמה עיצובים עשויים מאבנים.

"הלו!" ג'ייק קורא כשהוא נכנס לבית ומניח את המזוודות שלי. "נראה!"

אני הולכת בעקבותי וסוגרת בעדינות את הדלת מאחוריי. שני כלבים ממהרים לעברנו, לברדור חום ועוד אחד, צנום עם שיער אפור ושחור ועיניים שחורות מזוגגות. ג'ייק רוכן ונותן לשניהם ליטוף יסודי, בזמן שהוא מסתכל מסביב לבית. "יש פה מישהו?" הוא צועק שוב.

אני מייד מרימה את מבטי ורואה כמה מפלסים של קורות עץ, ואת התקרה שיורדת בשיפוע שמאלה וימינה, במקום שבו

נמצא המטבח. אין כאן למטה הרבה קירות כי הסלון, פינת האוכל, פינת הישיבה והמטבח משולבים יחד, בלי להשאיר הרבה מקום לפרטיות.

מצד שני, הקומה גדולה ומרווחת.

"כן, אני פה," קורא קול של גבר.

בחור יוצא מהמטבח, כשבידיו שני בקבוקי בירה, והוא מנענע את ראשו לעבר ג'ייק. "אלוהים אדירים. שוני הדפוקה ברחה שוב," הוא אומר.

הוא ניגש אלינו, ונראה כאילו הוא עומד לתת לג'ייק את אחת הבירות, אבל אז הוא מסתכל עליי ונעצר.

שערו הבלונדיני הכהה משוך לאחור מתחת לכובע בייסבול שמופנה לאחור, והוא נראה מבוגר ממני רק במעט. כנראה בן עשרים או עשרים ואחת. אבל הגוף שלו... זרועותיו החזקות, הכהות מרוב שיוזף, בולטות מתחת לטישירט הירוקה, ומבנה גופו רחב. עיניו הכחולות הצלולות נפערות, וחצי חיוך עולה על שפתיו.

"זה נואה," ג'ייק מציג אותנו. "הצעיר שלי."

לוקח לי רגע, אבל אני מרימה את היד כדי ללחוץ את ידו, אבל במקום לקחת אותה, הוא פשוט שם לי ביד את אחד הבקבוקים ואומר, "תלמדי לאהוב את זה. אנחנו שותים את זה הרבה פה."

הלחות מהבקבוק מכסה את כף ידי, ואני שולחת מבט לג'ייק. הוא לוקח ממני את הבקבוק ומתבונן בבנו. "ואח שלך?"

"עדיין בפנים," עונה נואה, אך לא מסיר ממני את עיניו.

"נכון."

בפנים? אני מתחילה לתהות מה זה אומר, אך מתנערת מהמחשבה ומנגבת את ידי הרטובה על מכנסי הג'ינס שלי, עדיין מרגישה את עיניו עליי. למה הוא בוהה?

מבטינו שוב מצטלבים, והוא מחייך חיוך אמיתי. אני אמורה לומר משהו? או שהוא אמור לומר משהו? אני משערת שזה מוזר. אנחנו בעצם בני דודים. אני אמורה לחבק אותו או משהו? זו התנהגות גסת רוח לא לעשות את זה?

שיהיה.

"כמה זמן חיפשת את הסוסה לפני שוויתרת?" ג'ייק שואל אותו, בלוויית אנחה סמויה, אשר גורמת לקולו להישמע עבה יותר.

נואה מחייך בעליזות ומושך בכתפיו. "ההיגיון שלי אומר שאם לא נמצא אותה, היא לעולם לא תברח שוב."

ג'ייק זוקר גבה כשהוא מביט בי ומסביר, "יש לנו סיחה צעירה שאיכשהו תמיד מוצאת דרך לצאת מהתא שלה." ואז הוא שוב מביט בבנו כאילו מדובר בנושא שחוק. "אבל סוסים הם יקרים, אז צריך למצוא אותה."

הבחור מרים את הבירה שלו ומתרחק. "רק חזרתי לתדלק." ואז מבטינו מצטלבים, כשהוא צועד לירכתי הבית. "אם את מתקלחת, תשמרי לי מים חמים," הוא אומר לי.

אני מתבוננת בו חולף על פני אח גדולה מאבן ולאורך מסדרון, ולבסוף שומעת דלת נטרקת איפשהו בצד האחורי של הבית. הוא הולך לחפש את הסוסה הלילה?

"חשוך עכשיו אז אני אראה לך את האזור שמסביב לבית מחר בבוקר," ג'ייק אומר, כשהוא פונה ימינה, "אבל הינה המטבח." הוא הולך סביב האי בחדר הגדול, אבל אני נשארת מאחור.

"קחי לעצמך, כמובן, כל מה שאת רוצה," הוא מסביר, פוגש את מבטי. "אנחנו ניסע עוד הרבה פעמים לעיירה לפני שמזג האוויר ישתנה בעוד כחודשיים כדי לצייד את המזווה בכל האוכל שאת רוצה. אנחנו גם משמרים מזון." הוא סוגר את דלת המקרר, שכנראה בנו השאיר פתוחה ומודיע לי, "אנחנו מנסים לגדל, לתפוס ולהרוג כמה שיותר מהאוכל שלנו."

עכשיו אני מבינה למה חשבתי שראיתי אסם וחממה בין שאר המבנים. בהתחשב בכך שהם מבודדים פה בגלל השלג למשך תקופות זמן ארוכות, עדיף להסתמך כמה שפחות על חנויות מכולת ומצרכים מהעיירה. הוא מסמן לי ללכת אחריו, ואני מצטרפת אליו כשהוא פותח דלת בצד המטבח.

"אם את צריכה את מכונת הכביסה והמייבש, הם נמצאים פה במוסך," הוא אומר לי ומדליק את האור. הוא יורד כמה מדרגות ואני רואה טנדר נוסף, בצבע אדום, חונה במוסך המואר.

ג'ייק מרים סל כביסה מנצרים מרצפת הבטון ומניח אותו על החלק העליון של המיזבז, אבל כשאני פוסעת צעד, משהו תופס את עיניי, ואני נעצרת בראש המדרגות. מצד ימין נתלה צבי מרגליו האחוריות, ושלולית דם קטנה הצטברה סביב פתח הניקוז, שהחיה המתה תלויה מעליו. הקרניים שלו מרחפות כחצי מטר מעל הרצפה, מתנודדות קלות.

מה לעז...? אני עומדת שם, ובוהה פעורת פה. פתאום ג'ייק עומד לצידו על המדרגות. "כמו שאמרתי... לגדל, לתפוס ולהרוג." הוא נשמע משועשע כשהוא מבחין בארשת פניי. "את לא צמחונית, נכון?"

הוא נעלם לפני שאני מספיקה לענות, ואני מתרחקת מהמוסך, נכנסת שוב לבית וסוגרת את הדלת. אני לא צמחונית, אבל עולה בדעתי שמעולם לא פגשתי את הבשר שלי לפני שהוא עלה על הצלחת שלי.

אני בולעת רוק כמה פעמים כדי להרטיב את פי היבש. "סלון, שירותים, טלוויזיה," הוא מצביע כשאני הולכת אחריו. "אין לנו כבלים, אבל יש לנו הרבה סרטים, ואפשר לצפות בתכנים דרך האינטרנט כל עוד יש לנו קליטה."

אני הולכת בעקבותיו ברחבי החדר הגדול ורואה ספות עור מחוספסות למראה, שולחן וכיסאות. האח גדולה מספיק כדי לשבת בה, והארובה נמתחת למעלה על קורות העץ. בכל מקום יש עץ ועור. הריח פה הוא כמו בהום דיפו עם שמץ של בייקון שרוף.

"את צריכה את הווייפיי?" ג'ייק שואל אותי. התזכורת שאני יכולה להישאר כאן מחוברת לעולם גורמת לי לעצור לרגע.

אבל אם אסרב, הוא יתהה למה. "בטח," אני עונה. "תמצאי את זה תחת קוברה קאיי." אני שולחת לו מבט. חמוד.

בחיפוש אחר רשתות זמינות, אני מוצאת את קוברה קאיי, הרשת היחידה שמופיעה. "הסיסמה?"

הוא משתתק לרגע ואז אומר, "גבר מתעמת איתך, הוא האויב. את מתייחסת אליו..."

אני עוצרת את עצמי לפני שאני מנענעת את ראשי ומקלידה "ללא רחמים". זה מתחבר תוך שניות.

ג'ייק מגיע לצירי ומשפיל מבט. כשהוא רואה שקלטתי נכון את הסיסמה, הוא מתרשם ומהנהן. "את יכולה להישאר."

הוא עומד קרוב, ואני שואפת נשימה ומתרחקת, מסתכלת מסביב לחדר כדי לראות מה הלאה. אבל הוא נשאר נטוע במקום, מתבונן בי ומעיניו ניבט משהו שהוא לא אומר. כמוני, הוא בטח תוהה מה לעזאזל אני עושה כאן ומה הוא הולך לעשות איתי במשך שבוע, או שנה, עד שאעזוב.

"את רעבה?" הוא שואל.

"עייפה."

הוא מהנהן לעצמו, כאילו נזכר שהוריי מתו לפני יומיים ושנסעתי היום דרך ארבע מדינות. "ברור."

אבל אני לא חושבת על זה בכלל. אני רק צריכה להיות לבד עכשיו.

הוא מרים את המזוודות שלי, ואני עולה בעקבותיו, כשהמעקה מתפתל ומגיע עד לקומה שמעל. אני נעצרת לרגע ומסתובבת במעגל, קולטת את שבע או שמונה הדלתות מכל עבר, הולכת לאיבוד במקום החדש הזה.

"החדר שלי." ג'ייק מצביע ישירות לפנינו על דלת עץ חומה כהה, ואז אומר ברצף מהיר כשאנחנו חולפים על פני החדרים האחרים. "חדר אמבטיה, החדר של נואה, והינה החדר שלך."

הוא מניח את המזוודות שלי ליד דלת בפינת הקומה. האור העמום מנברשת הברזל הרקוע שמעל בקושי מאפשר לקלוט את המקום, אבל לא אכפת לי כרגע.

אבל אז עולה בדעתי שהוא רק הצביע על החדרים שלו, של נואה ושלי.

"יש לך עוד ... בן," אני אומרת לו. "לקחתי את חדר השינה שלך?"
יש עוד דלתות. לא הפרעתי למרחב שלהם, נכון?

אבל הוא רק מסובב את ראשו ומטה את סנטרו ימינה. לדלת היחידה בקיר האחורי. הדלת היחידה ביני ובין חדר האמבטיה. "החדר של כיילב נמצא בקומה השלישית," הוא מסביר. "זה החדר היחיד שם למעלה, אז אין צורך בסיור. אבל יש שם נוף נהדר. הרבה אוויר ומרחב. הוא אוהב שיש לו מרחב." הוא נאנח, המילים שלו טעונות בתסכול, כשהוא פותח את דלת חדר השינה שלי ושני הכלבים ממהרים לרוץ לפנינו. "תזכרי את זה כשאת פוגשת אותו ואל תיקחי שום דבר באופן אישי."

אני נעצרת לרגע, מסוקרנת מהמשמעות של דבריו, אבל אנשים אומרים אותו הדבר עליי. אני מעיפה מבט שוב על הדלת שלו, מנחשת שיש מדרגות מאחוריה כי ג'ייק אמר שחדרו נמצא בקומה השלישית. האם כיילב נמצא שם? האח שלו אמר שהוא נמצא "בפנים".

ג'ייק פותח את הדלת של חדרי ונושא את המזוודות פנימה, ואני בעקבותיו. אני שומעת את הקליק של הדלקת המנורה ורואה את הזוהר של הנורה ממלא לפתע את החדר.

אני מרגישה מייד חום מתפשט בחזה שלי ואני כמעט מחייכת. נחמד פה.

לא שציפיתי להרבה, אבל המקום נוח ולא עמוס, ואפילו יש לי אח משלי. בצד השני של החדר יש דלתות כפולות, מיטה, שידה וכורסה, הכול בצבעי עץ, ונשאר הרבה מקום להתהלך בחדר ולהשתרע על הרצפה, אם אני רוצה בכך, כפי שאני עושה לעיתים קרובות. פיהוק נפלט מפי ועיניי דומעות קצת.

"המגבות נמצאות שם," ג'ייק אומר לי מהמסדרון. "תודיעי לי אם את צריכה משהו."

הוא חוזר לחדר, ממלא את פתח הדלת ואני עומדת באמצע החדר. "זה בסדר?" הוא שואל אותי.

אני מהנהנת וממלמלת, "זה נחמד."

אני מרגישה שהוא מסתכל עליי והשרירים שלי נדרכים. "את לא

מדברת הרבה, נכון?"

אני מרימה אליו את מבטי.

הוא מחייך. "אנחנו נשנה את זה."

שיהיה בהצלחה.

ג'ייק תופס את ידית הדלת ומתחיל לסגור אותה.

"שנאת את אבא שלי." אני מפנה אליו את מבטי והוא נעצר.

"נכון?"

הוא מזדקף ובוהה בי.

"זה יהיה לך לא נוח שאהיה פה... דוד ג'ייק?"

אם הוא שנא את אבא שלי, אני עלולה להזכיר לו אותו.

מבטו הנעוץ בי מפלח אותי, והוא אומר בטון יציב. "אני לא רואה

את אבא שלך כשאני מסתכל עלייך, טירנן."

אני קופאת על מקומי, לא בטוחה מה זה אומר או אם זה אמור

לשפר את הרגשתי.

את דומה לאימא שלך. הוא אמר בשדה התעופה שאני נראית כמו

אימא שלי. אז האם הוא ראה אותה כשהוא הסתכל עליי? האם לזה

הוא התכוון?

עיניו מתכוונות, ואני מתכוונת כשהוא משפשף את אגודלו על פנים

ידו לפני שהוא מאגרף אותה.

אני נשתלת במקום, הבטן שלי קצת צונחת.

"ואת לא צריכה לקרוא לי דוד," הוא אומר. "אני לא באמת כזה

בכל מקרה, נכון?"

אבל לפני שאני מספיקה לענות, הוא מצקצק בלשונו כדי לקרוא

לכלבים, שיוצאים אחריו, והוא סוגר את הדלת ומשאיר אותי לבד.

אני עומדת שם, דוממת, אבל העצבים מתחת לעור שלי מתלקחים.

שיחת טלפון אחת, מושב במחלקת התיירים, וארבע מדינות מאוחר

יותר, זה סוף-סוף עולה על דעתי... אני לא מכירה את האנשים האלה.

פרק 3

שירן

אני מפהקת והניחוח החמים של קפה טרי עולה בנחיריי, כאשר אני מקשתת את גבי על המיטה ומתמתחת כדי להתעורר. לעזאזל. ישנתי זוועה.

אני מושיטה יד מעל שידת הלילה כדי להסתכל בטלפון שלי ולראות מה השעה, אבל ידי לא נוחתת על שום דבר, רק נופלת בחלל הריק. מה?

ואז אני קולטת. החספוס של הסדינים החדשים. החריקה של המיטה מתחת לגופי. הכרית שלא עשויה מנוצות, שהצוואר שלי שלא רגיל אליה.

אני ממצמצת ופוקחת את עיניי, רואה את אור הבוקר הקלוש קורן על התקרה, מהמקום שבו הוא חודר פנימה דרך דלתות הזכוכית הכפולות בחדר שלי. בעצם, לא החדר שלי.

אני מתרוממת על המרפקים, ראשי סחרחר ועפעפיי בקושי מצליחים להישאר פתוחים כשאני מפהקת שוב.

והכול חוזר אליי במכה. מה קרה. איפה אני. איך ברחתי כי הייתי פזיזה ולא חשבתי. חוסר הוודאות שהפך לי קצת את הבטן כי שום דבר פה לא מוכר.

העובדה שאני לא אוהבת את זה, ואיך שכחתי שאני לא אוהבת שינויים.

האופן שבו הוא הסתכל עליי אתמול בלילה. אני מאמצת את אוזניי ושומעת את יללת ענפי העצים, המתכופפים מהרוח בחוץ, ואיך הרוח נתקעת בארובה כשהיא נושבת. אין שום המולת פטפוטים רחוקה שמגיעה ממשרדו של אבי, ומששת המסכים השטוחים שהוא מדליק כאשר הוא מתכוון לתחילת יומו. אין פמליה של סטייליסטים ועוזרים שרצים במעלה ובמורד המדרגות, מכינים את אימא שלי לקראת יומה כי היא אף פעם לא יוצאת מהבית, אלא אם כן היא מתוקתקת עם תסרוקת מעוצבת ואיפור מלא.

אין צלצולי טלפונים או גננים עם מכסחות הדשא שלהם. לרגע אני מתגעגעת הביתה. תמונות לא רצויות חולפות בראשי. שניהם שוכבים עכשיו על לוחות מתכת קרים. מוכנסים לתוך תאים קרים. עורו הכחול של אבי, שערה הרטוב של אימי ופניה נטולות האיפור. כל מה שהם היו – כל מה שהעולם מכיר – נעלם עכשיו. אני עומדת קפואה על מקומי, מחכה שהצריכה בעיניים תגיע. עקצוץ הדמעות. הכאב בגרון. רוצה שהדמעות יגיעו. הלוואי שהן יגיעו.

אבל הן לא מגיעות. וזה מדאיג אותי יותר מהמוות של הוריי. יש שם לאנשים שאין להם חרטות. לאנשים שהם חסרי אמפתיה. לאנשים שמחזיקים בעמדות אנטי-חברתיות מובהקות. אני לא סוציופית. זאת אומרת, בכיתי במהלך הקרב על ווינטרפל במשחקי הכס. אבל אני לא בוכה – אפילו לא פעם אחת – כששני ההורים שלי מתים?

לפחות לאיש בעיירה הזו לא יהיה אכפת ממני או איך אני מתמודדת עם מותם. האדם היחיד שם בכית שהיה מבין אותי זו מיראי.

ואז אני ממצמצמת, וההבנה נוחתת עליי. "מיראי..." חרא. אני זורקת לאחור את השמיכות ויוצאת מהמיטה, לכיוון שידת המגירות שעליה הטלפון שלי נטען. אני לוקחת ומדליקה אותו

ורואה רשימה של הודעות ושיחות שלא נענו – בעיקר שיחות טלפון מהעוזרת האישית של אימי.

אני מתעלמת מההודעות הקוליות, מחייגת למיראי ומצמידה את הטלפון לאוזני, כשאני מבחינה שהשעה לפני שש בבוקר בחוץ המערבי.

היא עונה כמעט מייד.

"מיראי," אני אומרת לפני שהיא אומרת משהו.

"טירנן, תודה לאל."

היא מתנשמת בכבדות, כאילו רצה לטלפון או רק התעוררה.

"סליחה, שמתי את הטלפון על שקט," אני מסבירה.

"את בסדר?"

"אני בסדר."

צמרמורת מתפשטת בזרועותי, ואני פותחת את המזוודה ושולפת את הסוטר השחור שלי, מתמרנת איכשהו עם הטלפון כשאני מנסה להחליק אותו מעל ראשי.

"אז... את מתכוונת להישאר?" היא שואלת אחרי הפוגה קלה.

"את יודעת שאת לא חייבת. אם הבית לא נוח או שאת מרגישה מוזר –"

"אני בסדר," אני אומרת לה. "הבית נחמד, והוא..." דבריי נמוגים,

בחיפוש אחר המילה הבאה שלי. מה הוא? "מסביר פנים."

"מסביר פנים," היא חוזרת ואומרת בקול חשדני.

אני מכחכחת בגרוני. "אז מה קורה עם העולם?" אני שואלת,

משנה את הנושא. "יש משהו שאני צריכה לטפל בו?"

"רק תשמרי על עצמך," היא אומרת, ואני לא מחמיצה את הדרך

שבה היא קוטעת אותי. "אני לא אנדנד לך שוב. תתקשרי אליי אם

את רוצה – אני רוצה שתתקשרי – אבל אני רק אכתוב לך מסרונים

לפעמים. אני רוצה שתשכחי מכל מה שקורה פה לתקופה, בסדר? אני

מטפלת בכול."

אני מסתכלת סביב חדר השינה שאני ישנה בו, מרוצה מכך שיש

לי אותו לעצמי כי לפחות יש לי מקום אחד פה שהוא שלי, ושבו אוכל

להיות לבד.

עם זאת, המחשבה על לצאת מהחדר הזה ולהתעמת עם אנשים חדשים גורמת לבטני להתהפך ואני...

רק תזמיני לי טיסה הביתה, מיראי. אני רוצה לומר לה.

אבל אני לא עושה את זה.

נראה שלג'ייק אין בעיה שאהיה מי שאני, בלי ללחוץ עליי, אבל

נראה ידידותי. ידידותי מדי.

ועוד לא פגשתי את כיילב, אז מצפה לי מפגש עם עוד אדם חדש.

אני הולכת לכיוון דלתות היציאה הכפולות אל המרפסת כי אני

זקוקה לקצת אוויר צח.

הדאגה האחרונה שלי בעולם צריכה להיות מה אנשים חושבים,

או אומרים על היעדרותי מהבית – ומה הם חושבים ואומרים על

הוריי – אבל אני לא שולטת בזה. אני מרגישה לפתע שלהיות רחוקה

ומחוץ לעניינים זה המקום האחרון שאני אמורה להיות בו עכשיו.

במיוחד כשתקעתי את עצמי בטיפשותי באמצע שום מקום, עם איזה

איש שאבא שלי שנא, ועל אדמה שמריחה כמו חרא של סוסים ופגרי

איילים מתים ונרקבים.

אני מצמידה את הטלפון בין האוזן לכתף, כשאני פותחת את

הדלתות לרווחה. "אני צריכה להיות שם בשביל..."

אבל המילים שלי נמוגות, כשהדלתות הפתוחות פרושות לרווחה

והנוף מתנשא מולי.

הפה שלי נפער. פתאום אני בגובה של סנטימטר.

"את צריכה לעשות מה שאת צריכה לעשות," עונה מיראי.

אבל אני בקושי קולטת את מה שהיא אומרת. אני בוהה קדימה,

פוסעת בהיסח הדעת על מרפסת העץ הגדולה בזמן שאני מתבוננת

במרחב שלפניי, שלא הבחנתי בו בחושך אתמול בלילה.

ליבי הולם בחזה.

אז זו "הפסגה". לא עלה בדעתי שהעיירה נקראת כך מסיבה

כלשהי.

במרחק, בין העצים שמעבר למרפסת שלי ניצב הר, פסגת הגרניט

שלו אפורה ומבשרת רעות, מעוטרת באורנים ירוקים ומעליהם עננים

לבנים, שהופכים את הנוף לכל כך יפה עד שלרגע אני מפסיקה לנשום.

אלוהים אדירים.

זה פשוט שם. קתדרלה שממוקמת על רקע השמיים הכחולים, ולפני שאני מספיקה לעצור את עצמי, אני מרימה את ידי, מושיטה יד אליה, כאילו אני רוצה לאחוז אותה באגרופי, אבל כל מה שאני מרגישה זה את משב האוויר של הבוקר דרך אצבעותיי.

אני שואפת, ריח האדמה והסלעים עולים באפי אפילו מכאן, והזיכרון של ריח הפגרים מליל אמש נשכח. ריח המים תלוי באוויר, רענן אך טחוב, במקום שבו הם נספגים לתוך האדמה והסלעים ואני שואפת שוב, עוצמת את עיניי.

השערות שעל זרועותיי סומרות.

אני צריכה לעזוב עכשיו. אני לא רוצה להתרגל לריח הזה, כי הוא יפסיק להיות מיוחד תוך זמן קצר.

"אם את רוצה להיות כאן בהלוויה, אז תבואי," מיראי ממשיכה, כאילו עדיין אכפת לי מכל מה שדיברנו עליו. "אם לא תגיעי, אני לא חושבת שמישהו יברר אם בתם היחידה של האנס ואמיליה דה האס לא משתתפת בהלוויה כי היא נמצאת במצוקה גדולה מדי ממותם הפתאומי של הוריה."

אני פוקחת את עיניי כשחלק ממני רוצה לחייך וחלק ממני מאוכזב מעצמי כי אני יודעת שלא אעזוב את המקום הזה. לא היום, בכל אופן. אני מרימה את מבטי ומסתכלת על הפסגה, עדיין לא רוצה להפסיק להסתכל על הנוף הזה.

אני בולעת רוק, נזכרת במיראי. "תודה," אני אומרת לה. "תני לי כמה ימים לחשוב מה לעשות."

ההלוויה תתקיים רק עוד ארבעה או חמישה ימים, ואולי אפילו יותר. ייקח זמן עד שאנשים מרחבי העולם יספיקו להגיע לקליפורניה, וגם בשביל כל הסיידורים שיידרשו. יש לי זמן. "אני אוהבת אותך, טירנן," היא אומרת.

אני משתהה. היא היחידה בעולם שאומרת לי את זה.

כל הזיכרונות חוזרים ומציפים אותי, רק שעכשיו אני מבינה דברים שלא הבנתי לפני כן.

כל הפעמים שהיא – לא אימא שלי ולא אבא שלי – התקשרה

אליי לבית הספר כדי לבדוק אם אני צריכה משהו. כל המתנות מתחת לעץ האשוח שאני יודעת שהיא – לא הם – קנתה לי וברכות יום ההולדת שהיא חתמה עליהן. כל הסרטים למבוגרים, שהיא הכניסה אותי אליהם, אחרת לא הייתי יכולה לצפות בהם, וכל ספרי הטיולים שהיא הייתה משאירה לי בתיק כי היא ידעה שזה חומר הקריאה האהוב עליי.

זוג העגילים המשתלשלים הראשון שלי היה מתנה ממנה. ואני רק מהנהנת דרך הטלפון כי זה כל מה שאני מסוגלת לעשות. "תנשמי, בסדר?" היא מוסיפה. "ביי."

אני מנתקת, כשמחטים דוקרות את גרוני, וממשיכה לבהות בנוף היפהפה. שערי נושב ברוח הרכה ואני אפופה בריח הפראי של האוויר, הדומה כל כך לסם. זה משכר.

ציפור נקר חופרת בעץ במרחק, והרוח נושבת בין עצי האורן והצפצפות. מעבה היער מחשיך יותר ויותר ככל שהיער מעמיק עד שאני כבר לא רואה דבר.

האם הם יוצאים לטייל ולטפס על ההר? ג'ייק, נואה וכיילב? האם הם מעזים להרחיק אל תוך היער? לקחת את הזמן לחקור את האזור? מסור שרשרת קוטע את הדממה, בקול רם ומזמזם, ואני ממצמצת כשהכישוף נשבר. אני מסתובבת, משליכה את הטלפון על המיטה והולכת לעבר אחת המזוודות, מוציאה את תיק הרחצה שלי. אני הולכת אל הדלת, לוחצת על הידית ומסובבת אותה באיטיות.

הדלת חורקת, ואני נרתעת. הוריי לא אהבו שאני מרעישה בכוקר. אני פוסעת בשקט אל המסדרון האפלולי. רצפות העץ הכהות מוארות רק באמצעות הזוהר של שני פמוטי הקיר ונברשת בעלת מראה כפרי. אני חולפת על קצות האצבעות על פני החדר שג'ייק אמר לי אתמול בלילה ששייך לו והולכת אל הדלת השנייה, מושיטה יד אל הידית.

אבל לפני שאני תופסת אותה, הדלת נפתחת לרווחה, אור זורם למסדרון ובחורה עומדת שם, כמעט עירומה לגמרי. שערה הערמוני והפרוע ממסגר את פניה ומשתלשל בגובה שדיה העירומים.

אלוהים... אני מפנה את ראשי. מה לעזאזל? האם היא אשתו של הדרוד שלי? הוא לא ציין שהוא נשוי אבל הוא גם לא אמר שלא. אני מעיפה בה מבט מהיר נוסף, רואה אותה מחייכת ומשלבת את זרועותיה על החזה. "סליחה", היא אומרת.

בטן שטוחה ומתוחה, עור חלק, בלי טבעת על אצבעה – היא לא אשתו. ובטח לא האימא של הבנים. אין לי מושג בן כמה כיילב, אבל ג'ייק אמר שנואה הוא בנו הצעיר, והיא לא מבוגרת מספיק כדי שיהיו לה בנים בוגרים.

למעשה, היא נראית מבוגרת ממני רק בכמה שנים. אחת החברות של הבנים, אולי?

היא עומדת שם לרגע, וההלם שלי מתחיל להפוך לכעס. כאילו, תזוזי אולי? אני צריכה להיכנס.

"ההבדל בין פיצה לדעה שלך, זה שביקשתי פיצה," היא מרקלמת. אני מהססת ומסובבת את ראשי להביט בה, אבל היא מסתכלת למטה על הסוּטְשִירט שלי. אני משפילה את עיניי, רואה את זה שלבשתי ואת הכיתוב מקדימה שהיא קוראת.

היא מגחכת לנוכח המילים וחולפת על פניי אל מחוץ לחדר האמבטיה. אני ממהרת פנימה ועומדת לסגור את הדלת, אבל אז אני מתחרטת ומוציאה את ראשי בחזרה למסדרון. למרבה הצער, אני בדיוק שומעת דלת נסגרת. היא הלכה לפני שהספקתי לראות לאיזה חדר היא נכנסה.

אני סוגרת את הדלת, רוחצת את פניי, מצחצחת את שיניי ומסירה את סרט השיער שאני משתמשת בו מדי לילה כדי לקשור את השיער ולהסיטו מפניי. לפני שנים אימא שלי התחילה לעשות את זה כי נאמר לה שזה בריא יותר משימוש בגומיות.

אז משום מה, גם אני התחלתי לעשות את זה.

אחרי שאני מבריסה את שערי, אני פותחת את הדלת בשקט, כמו שפתחתי את דלת חדר השינה שלי, ומציצה בזהירות במסדרון למקרה שיש עוד זרים עירומים בסביבה. אני משערת שזה טוב לדעת שאני לא מפריעה לאורח החיים שלהם.

אני לא מבחינה באיש וממהרת לחזור לחדרי, תוך כדי שאני מריחה

את ניחוח הקפה שהעיר אותי עולה מלמטה. אני מסדרת את המיטה שלי, לובשת מכנסי ג'ינס וחולצה עם שרוולים ארוכים ומתחילה לפרוק את המזוודות, אך נעצרת כשאני שולפת ערמת חולצות. לא בטוח שאישאר פה. אני מחזירה את החולצות וסוגרת את המזוודה, מחליטה להמתין.

אני נשארת נטוועה באמצע החדר עוד שמונה שניות, אבל ככל שאני מתעכבת, אני לא יכולה לחשוב על עוד משהו לעשות כאן כדי לדחות את ההופעה שלי למטה. אני יוצאת מהחדר, נושפת אוויר וסוגרת את הדלת מאחוריי, לא נעצרת לפני שאני יורדת במהירות במדרגות כדי לסיים עם זה.

אבל כשאני נכנסת לסלון ומסתכלת סביב, כתפיי נרגעות קצת. אין כאן אף אחד. כמה נורות מאירות את החדר המרווח ואני מפנה את ראשי שמאלה, רואה את המטבח הריק, שמואר קלות על ידי כמה מנורות התלויות מעל האי. אני מבחינה באור האדום של מכונת הקפה והולכת אליה ברגליים יחפות, מחפשת לראות אם אחד הגברים נמצא בסביבה.

אני מוצאת ספל במתקן לייבוש כלים ומוזגת לעצמי קפה.
"בוקר."

אני קופצת, הספל כמעט נשמט מידי כשהקפה נשפך מעבר לשוליים. טיפות רותחות נוחתות לי על האגודל, ואני מקללת. אני מעיפה מבט מעבר לכתפי ורואה את ג'ייק נכנס למטבח ופותח את המקרר.

"בוקר," אני ממלמלת, מנגבת את הנוזל החם מעורי.
"איך ישנתי?" הוא שואל.

אני מעיפה מבט נוסף, ורואה אותו מוציא משקה. הזיעה כבר מנצנצת כולה על זרועותיו, צווארו וגבו, והטישירט שלו משתלשל מכיסו האחורי. השעה רק שבע בבוקר. כמה מוקדם הם קמים כאן?
"בסדר," אני ממלמלת, לוקחת מגבת נייר ומנגבת את הקפה. האמת היא שישנתי גרוע, אבל תשובה כנה תביא בעקבותיה עוד שאלות, אז קל יותר לשקר.
"טוב," הוא עונה.

אבל הוא רק עומד שם, ואני מרגישה את מבטו עליי.
 אני לוקחת עוד מגבת נייר ומנגבת עוד קצת את דלפק העץ.
 "היה לך חם מספיק?" הוא לוחץ.
 אה? אני מסתכלת עליו במבט שואל.
 "חדר השינה שלך אתמול בלילה?" הוא אומר ומסביר. "האם הוא היה מספיק חם?"
 שערו הבהיר, הלח מזיעה, דבוק למצח והרקות שלו. הוא מסתכל עליי ואני מהנהנת, מפנה את מבטי ממנו שוב.
 אבל הוא לא עוזב.
 הוא רק נשאר שם, ואני רוצה להיאנח כי זה החלק שבו אנשים בדרך כלל מצפים ממני להתאמץ כדי לנהל שיחה.
 המטבח נעשה קטן יותר, והשתיקה מחרישת אוזניים יותר, מלבד ציפור שמצייצת במרחק. אני מחפשת אחר משהו לומר, והשניות המביכות נמתחות וגורמות לי לרצות לברוח.
 אבל לפתע הוא מתקרב אליי ואני מזדקפת, כולי דרוכה כשהחזה שלו כמעט נוגע בזרועי. אני עומדת להתרחק, אבל הוא מושיט יד לפניי ואני מתבוננת בו מכבה את מכונת הקפה.
 "דאגתי שהוא יישאר חם בשבילך," הוא אומר, נשימתו מברירה את קצה ראשי.
 הלב שלי מתחיל לפמפם חזק יותר. דאגתי שהוא יישאר חם...?
 אה, הקפה. הוא הדליק אותו בשבילי.
 "יש לך ידיים יפות," הוא מציין.
 אני מורידה את מבטי אליהן, כשהן כרוכות סביב הספל.
 "גם לאבא שלך היו," הוא מוסיף, ואני שומעת את ההתגרות בקולו.
 אני צובטת את גשר אפי. זו הייתה עקיצה?
 "לאבא שלי היו ידיים יפות," אני מהרהרת בקול ולוגמת בלי להביט בו. "אז גברים אמיתיים משתמשים במסורים חשמליים וטנדרים במקום בעטי מון בלאן וטלפונים סלולריים?" אני שואלת.
 אני מסובבת את ראשי כדי להביט בו, והוא מצמצם את עינו הכחולות לכיווני.

"טוב, הוא מת עכשיו," אני אומרת לג'ייק. "אתה מנצח."
הוא משפיל את סנטרו כשמבטו ננעל על שלי, ואני רואה את
הלסת שלו מתכווצת. אני מפנה את ראשי ולוגמת מהקפה שלי.
לא משנה כמה טינה הייתה בינו ובין אבי, היתומה היא האדם
האחרון שהוא צריך לתקוף עם העלבונות שלו. נימוסים חשובים בכל
מקום. האיש הזה שמוק.

למרות זאת, אני מרגישה חום מצטבר בבטני, ולוגמת מהקפה כדי
להסוות את העצבים שלי.

אני מרגישה את זה. הצורך ליצור קשר.
אחרי העצב, הזעם היה בן הלוויה הקבוע שלי כילדה. ואז הזעם
עבר, ולא נשאר שם כלום. שכחתי את ההרגשה הטובה הזאת. של
הדחקת הרגשות שלי.

אני אוהבת את זה שהוא לא מוצא חן בעיניי.
"בסדר," מישהו קורא ואני שומעת צעדים נכנסים למטבח. "אני
הולכת."

אני מעיפה מבט, עדיין מרגישה את מבטו של ג'ייק עליי, ומתבוננת
באישה העירומה – כעת לבושה – הולכת אל ג'ייק עם תרמיל עור
חום מעל כתפה, כשהיא כורכת זרוע סביב צווארו. היא נרכנת אליו
והוא מהסס לרגע – עדיין מתבונן בי – לפני שהוא לבסוף מסתובב
אליה ונותן לה לנשק אותו.

אז, היא שלו. אני קולטת את העור הרך של פניה, המוסווים חלקית
מתחת לכובע המצחייה שלה, ואת גופה המתוח והשרירי. היא הרבה
יותר צעירה ממנו.

החברה פה לא מנותקים מהציוויליזציה כמו שחשבתי. לפחות עד
שמזג האוויר ישתנה.

קצה לשונה נורה החוצה ומחליק לתוך פיו לשבריר שנייה לפני
שהיא מתרחקת, ואני חוזרת אל הקפה שלי, כשגירוי מוזר מחלחל
לתוכי. האם יהיו פה הרבה אנשים שבאים והולכים?

"נתראה הלילה?" היא שואלת אותו.

"אולי."

יש הפוגה ואז הוא חוזר על עצמו.

"אולי."

היא בטח מרוגזת.

היא נותנת לו עוד נשיקה ועוזבת, ואני נושפת, די שמחה שהוא לא הציג בפניי עוד מישהי.

"רוצה לעזור לי?" שואל ג'ייק.

אני מרימה אליו את מבטי אבל שוכחת מה התכוונתי לשאול. הוא דומה מאוד לבן שלו.

יותר ממה שקלטתי אתמול בלילה.

הראש המלא בשיער בלונדיני, עליו הוא ישן לא מזמן. חצי־החיוך העצל. ההומור המתמיד שאפשר לראות מפזז מאחורי עיניהם. בן כמה ג'ייק בכלל? אבא שלי היה בן ארבעים ותשע וג'ייק צעיר יותר. זה כל מה שאני יודעת.

עם בנים בני לפחות עשרים, הייתי אומרת שהוא כנראה בתחילת שנות הארבעים שלו?

ברור, אולי הוא מבוגר יותר. עושה רושם שהוא נמצא בכושר מצוין ושזוף מהרבה שעות בשמש. אבי לא סבל ממשקל עודף, אבל הוא לא נראה כמו האיש הזה.

אני פונה שוב קדימה ולוגמת מהקפה שלי. "עזרה עם מה?"

"את תראי," הוא אומר לי. "תנעלי נעליים."

הוא מתרחק, קורא לדני וג'וני, וכעבור רגע הכלבים יוצאים אחריו למוסך. אני כמעט מגלגלת עיניים. לכלבים שלו קוראים דני וג'וני? התייחסות נוספת לקראטה קיד.

אני שותה עוד כמה לגימות מהקפה שהתקרר בינתיים, נפטרת מהשאריות ומסתובבת על עקביי בחזרה לחדר השינה שלי.

אחרי שאני נועלת נעליים, אני לוקחת את הטלפון שלי כדי לשים אותו בכיסי האחורי, אבל אז מתחרטת.

אני משפילה אליו מבט, מהססת רק לרגע לפני שאני מכבה אותו ומחברת אותו למטען.

אני סוגרת את הדלת מאחוריי, יוצאת מהחדר ופונה אל המדרגות, מאמצת לרגע את אוזני ליד דלת חדר השינה של בנו – זה שפגשתי – ותוהה אם הוא כבר קם.

אבל אני לא שומעת כלום.

בדרכי החוצה מהבית, אני מאיטה כשאני מגיעה למרפסת, קולטת את הנוף המלא באור היום, ומפנה את מבטי ימינה כדי לראות את קצה הפסגה מבעד לעצים.

אני נושמת עמוק, עיניי נעצמות לרגע, ואני רק רוצה ליהנות עוד מהריחות של עצי האורן. השערות על זרועותיי סומרות מהקרירות של אוויר הבוקר אבל זה לא מטריד אותי. עצים מקיפים את הבית, ואני קולטת את הגזעים השמנים ומציצה למרחק לתוך היער, הקרקעית חשוכה מתחת לעצים. אני נתקפת בדחף פתאומי לצאת לטייל באזור. אני בטוחה שאפשר ללכת פה במשך שעות על גבי שעות, בלי לראות או לשמוע איש.

על המרפסת הקדמית הענקית, שרחבה כמו פנים הבית, יש נדנדה וכיסאות נדנדה. מעל חצייה יש סככת הצללה. שתי משאיות חונות בחזית הבית, משם האדמה גולשת למטה אל יער רחב ידיים, כשהעיירה נמצאת במרחק.

לפחות ככה נראה לי. כביש החצץ שממשיך עד הבית מגיע מכיוון זה. עדיין לא ראיתי מה נמצא מאחורי הבית, אבל אני משערת שהדרך מובילה עמוק יותר לתוך היער.

אני מעיפה מבט ימינה ורואה את ג'ייק הולך למטה אל שביל החניה ונעצר מול המדרגות. הוא לבש בחזרה את החולצה שלו. "את יודעת לרכוב?" הוא שואל.

סוסים או...?

אני רק מהנהנת, מניחה שהוא מתכוון לסוסים.

"את יודעת לירות?"

אני מנענעת בראשי.

"את יודעת איך לענות למשהו חוץ מלהגיד או לומר משפטים בני מילה אחת?"

אני בוהה בו. אני כבר די רגילה לשאלה הזאת.

כשאני לא עונה, הוא רק מגחך, מנענע בראשו ומחווה לי ללכת בעקבותיו.

אני יורדת מהמרפסת וחוצה חצר קטנה עם אזורי דשא דלילים,

כתמי בוץ וכמה שלוליות. הטל מהדשא נספג בתחתית מכנסי הג'ינס שלי ומרטיב את החלק העליון של כפות רגליי, החשוף בנעלי הבובה השטוחות שלי בצבע טורקוז, בזמן שאני נגדרת אחרי אל האסם. העץ האפור סדוק ומתפורר ליד הבסיס, ואני מרימה את מבטי ורואה את דלת ההזזה פתוחה ליד גג האסם, אך הדלתות הראשיות למטה עדיין סגורות. לפני שאנחנו מגיעים לכניסה, הוא פונה שמאלה ופותח את דלת ההזזה של מבנה נמוך הצמוד אליו, ואני הולכת בעקבותיו מעבר לסף ומייד מריחה את הריח המוכר של החיות. זו אורווה.

הוא הולך אל התא השלישי, ואני נשארת מאחור, כשהוא פותח אותו ומוציא משם סוסה חומה, שלאורך חוטמה ורגליה, מהברכיים עד העקבים, משובצים כתמי צבע. היא כבר רתומה, ואני מסתכלת למטה על נעליי השטוחות, המרוחות בבוץ קפוא סביב סוליית הנעליים. יש לי נעלי ספורט בחדרי, אבל אם אישאר פה, אצטרך לקנות מגפי עבודה בעיירה.

ובקרב.

הוא לוקח את המושכות ומוביל את הסוסה מחוץ לאורווה ואני בעקבותיו, כשנואה ניגש אלינו ומשליך כמה אתי חפירה לערמה ליד האסם.

"אלוהים אדירים, את בסדר?" הוא פולט ושולח אליי מבט מודאג.

"האם הייתה מתקפת בעלי חיים שלא ידעתי עליה?"

מה?

ואז אני רואה את מבטו המבולבל יורד למטה, ואני עוקבת אחר מבטו, רואה את הקרעים המכוונים על הסקיני ג'ינס המעוצבים שלי, שהקיניי האיש של משפחתי הכניס לארון שלי לפני כמה שבועות. ירכיזי מבצבצות מבין חתיכות של בד כהה, וג'ייק צוחק לעצמו, כשאני מסתכלת בחזרה למעלה ורואה חיוך אלכסוני על פניו הזוחחות של נוואה.

הלסת שלי ננעלת ואני מפנה את מבטי.

הוא מקניט אותי. אני פשוט לא במצב הרוח המתאים.

כמובן, לא הייתי במצב הרוח המתאים במשך שנים, אז אני מניחה

שזה האדם שהפכתי להיות.

אני תוחבת את שערי מאחורי האוזן, ובסופו של דבר הוא חולף על פניי, שפתי צמודות כשהוא מתאפק לא לצחוק. "טירנן, ג'ייק קורא.

אני הולכת אל המקום שבו עומד דודי, בצד השני של הסוסה, ומצייתת לו כשהוא מחזיק בשבילי את הרסן. אני מושיטה יד למעלה ותופסת את המושכות ביד אחת ואת האוכף בידי השנייה, מכניסה את כף רגלי השמאלית לארכוף שבצד הסוסה. אני מרימה את עצמי, מניפה את רגלי השנייה ומצמידה אותה לסוסה, מכניסה את כף הרגל לארכוף השני. מדובר בהתאמה מושלמת. אני לא צריכה שהוא יסדר שום דבר. לא שאלתי מה אנחנו עושים ולאן אנחנו הולכים, בידיעה שזה לא באמת משנה. אני לא אתווכח.

אני מחפשת את הסוס שלו, אבל פתאום הוא מושך את עצמו למעלה וצונח ממש מאחוריי. מה הוא עושה?

"אמרתי שאני יודעת לרכוב," אני אומרת לו. למרות זאת, הוא מושיט יד לפניי ולוקח את המושכות, מכריח אותי לשחרר אותן. אני אוחזת בקצה האוכף בשתי ידיי, מזדקפת ומשתדלת כמה שיותר להתרחק, אבל הוא ממש שם, ואני כמעט בחיקו. ליבי מתחיל להלום בחוזקה, כשהכעס מזדחל מתחת לעורי. "אני לא צריכה עזרה," אני אומרת לו.

הוא רק מצקצק בלשונו ומדרבן את הסוסה, מוביל אותנו סביב האסם. אנחנו מקיפים את גדר העץ ודוהרים לתוך היער, בזמן שהסוסה מטפסת את הגבעה התלולה, שולחת אותנו מתחת לצל של העצים, ואני לוחצת את אגרופיי סביב קצה האוכף בניסיון למנוע מעצמי להחליק לאחור.

אבל עד כמה שאני מנסה, אני עדיין מרגישה את גופו צמוד אליי. היום הולך ומחשיך כשהעצים מסתירים מאיתנו את השמש, והאוויר מתקרר, אבל משהו נעים מתעורר בעקבות התחושה של החיה מתחתי, של שריריה המתאמצים כנגד רגליי כדי להעלות אותנו במעלה הגבעה. הדופק שלי מתחיל קצת להאיץ, אבל אני לא שונאת את זה. זה קצת מרענן, בעצם. הוא נמצא בבטחה מאחוריי, ואני מרגישה מוגנת. לרגע.

"לא נוח לך?" הוא שואל.

קולו רוטט כנגד גבי.

אבל אני לא עונה.

"נוח לך?" הוא מנסה שוב.

ועדיין, אני שותקת. מה זה בכלל משנה? הוא כפה את עצמו למרות התנגדותי. זה ישנה משהו, אם נוח לי איתו על הסוסה או לא?

לא אכפת לו. הוא רק רוצה תגובה ממני.

האנחה שלו נוחתת על אוזני. "כן, גם אבא שלך היה יכול להרגיז

אותי בלי לומר הרבה."

אבל אני לא יכולה לשמוע אותו. רגליו צמודות לכל סנטימטר של

רגליי, כשאני יושבת בין ירכיו.

מכורבלת. מוגנת.

לא נוח לך?

אני לא יודעת, אבל אני מודעת לכך שאולי כך אני אמורה להרגיש.

זה מוזר. אנחנו לא אמורים לשבת ככה.

אנחנו ממשיכים במעלה הגבעה, והאבנים והאדמה נגרסים תחת

רגלי הסוסה, בזמן שאני מביטה סביבי ורואה את הבית למטה מאחורינו.

הקרקע נעשית שטוחה, וג'ייק מאיץ קצת את הסוסה, כשאני נרגעת

לתוך גופו העוטף אותי. שנינו מקפצים מעלה ומטה באוכף.

הוא נושף כמה פעמים, כאילו משהו נגע בפניו, ואז אצבעותיו

מברישות את צווארי. המגע מצמרר אותי ואני נדרכת.

"תעשי לי טובה, בסדר?" הוא אומר ומסיט את שערי מעל כתפי

הימנית. "תקשרי את השיער שלך עד כמה שאפשר. יש לנו הרבה

מכונות שהשיער יכול להיתפס בהן."

אני נוגעת בשערי, מחליקה אותו מעל כתפי ומסיטה אותו מפניו.

אנחנו עוצרים בראש הגבעה. "מגדל מים, אסם, מוסך..." הוא

קורא ומצביע, כשאנחנו מסתובבים ומסתכלים מהצוק אל הנכס שלו

מתחת. "יש גם חממה מעבר לגבעה הזאת."

אני עוקבת אחר מבטו אל המקום המרוחק מתחתינו, שם הבית

ממוקם בין העצים, וזוכה לקבל תמונה טובה של כל החווה. הבית

ממוקם במרכז, כשחלקו האחורי פונה אלינו, עם המוסך הצמוד

משמאל והאסם בצידו השני. מצד ימין יש מגדל מים. הגבעה הסלעית, שאנחנו נמצאים על הקצה שלה, ממוקמת מאחורי הבית ואני מתארת לעצמי שיש גנרטור ומכל פרופן איפשרו על השטח.

העלים מפזזים עם משב הרוח של הבוקר ומשהו מנופף בכנפיו מימיני, כשרעש יציב ורך הולם במרחק. מים, אולי?

ג'ייק מתרחק מהקצה, ואנחנו ממשיכים, מתרחקים עוד יותר מהבית, עמוק לתוך היער, ואני מסתכלת למטה, רואה את אצבעותיו כרוכות סביב הרצועות של המושכות, כמעט צמודות לירכיי. זרועותיו נועלות אותי, ולמרות צינת הבוקר, לא קר לי.

"אי אפשר לקחת לכאן את הטנדר, אבל הסוסים ורכבי השטח עושים את העבודה," הוא אומר לי. "תני לנואה להראות לך את חבלי החילוץ של רכבי השטח לפני שתשתמשי באחד מהם, בסדר?"

אני מהנהנת. קיץ אחד השתתפתי במחנה של ספורט אתגרי, אבל בכל מקרה הוא ירצה לתת לכן שלו להראות לי את החבלים.

אנחנו ממשיכים ועל אף שאני רעבה, אחרי שלא אכלתי כל כך הרבה זמן ואני משתוקקת לעוד קפה, כי עפעפי צונחים בכבדות עם הטלטול המרגיע של הרכיבה, אני נותרת בשקט. אני לא חושבת על כלום, ונחמד לי ככה.

אני עוצמת את עיניי.

אבל אחרי כמה רגעים, רעש המים מתגבר והסוסה נעצרת. אני פוקחת את עיניי ורואה שאנחנו נמצאים על קצה של צוק. אני מסתכלת למרחק.

הפסגה.

ליבי הולם ואני מפסיקה לנשום לרגע, כשאני קולטת את הנוף הבתולי.

אלוהים.

עמק צר עובד בין שני הרים מתחתינו, עם מפל ארוך וגועש מעל אחד מהם, שנשפך לתוך הנהר. במרחק, בין שני ההרים, מתנשאת הפסגה. סלע אפור כהה, מעוטר בירק. זה יפהפה.

"מוצא חן בעיניך?" ג'ייק שואל.

אני מהנהנת.

"זה מוצא חן בעינייך?" הוא חוזר ושואל בקול חמור סבר, ואני יודעת שהוא רוצה שאגיד את זה במילים.

אני פשוט ממשיכה לבהות קדימה, מסוגלת רק ללחוש. "אני מתה על זה."

"עכשיו, כשאת מכירה את הדרך, את יכולה להגיע לכאן מתי שאת רוצה." אני מרגישה אותו זז מאחוריי והאוכף זז קצת. "אבל את צריכה אמצעי הגנה איתך כשאת יוצאת מהבית, את מבינה?" אני מהנהנת שוב, בקושי מקשיבה לו, כשאני עומדת פעורת פה מול הנוף.

אבל הוא לוקח את הסנטר שלי ומסובב את ראשי אליו. "זה חשוב מאוד," הוא מתעקש. "את מבינה? זה לא לוס אנג'לס. זה אפילו לא דנבר. יש לנו פה דובים שחורים, אריות הרים, זאבי ערבות, עכסנים מדי פעם... את צריכה לפקוח את העיניים. את בשטח שלהם עכשיו."

אני מתרחקת מהאחיזה שלו ומסתכלת שוב קדימה, אבל אז אני רואה אותו מוציא משהו מאחוריי ועוקרת את מבטי מהפסגה כדי לראות שהוא מחזיק אקדח. או רובה.

הוא מוציא את המחסנית, מראה לי את הכדורים המוזהבים, הארוכים והחדים ואז סוגר את בית הבליעה, שיש בו כדור, ומוודא שאני מתבוננת בו בזמן שהוא עושה את זה.

"את רואה את גשר החבלים הקרוע שתלוי שם?" אני מביטה מעבר לנהר, רואה את השרידים של גשר עץ עשוי מחבלים התלוי על הקיר הסלעי.

אלוהים. הלב שלי מחסיר פעימה, כשאני קולטת את הירידה התלולה שלמטה. האם הגשר הזה באמת היה בשימוש פעם? הוא שם את הרובה בידיי. "תכווני אליו."

אני תופסת את הרובה הארוך, שקנה הפלדה שלו מכוסה במעטפת עץ כהה, ואני סוג של אסירת תודה. לפחות הוא לא רוצה לדבר. הוא ירה בצבי עם הרובה הזה? אני פולטת אוויר.

לא סביר. לאיש ההרים יש כנראה ארון מלא בדברים האלה. אני מהססת לרגע, ולבסוף מרימה את הרובה, מצמידה את הקת לכתף וכורכת את ידי סביב הנצרה עם אצבעי על ההדק. אני עוצמת את עין שמאל ומתבוננת לאורך קו הראייה, לכיוון הלוע. "בסדר", הוא אומר לי. "עכשיו תרגיעי את הנשימה. הקליע כבר מוכן, אז רק תסתכלי למטה על המטרה, ותכווני –"

אני לוחצת על ההדק, הקליע נורה מתוך הקנה, מהדהד באוויר, והכדור פוגע בקיר הסלעי בצד הנגדי, מפזר אבק סלעים וחותר את הלוח לשניים. שני החלקים נופלים ומשתלשלים בחבלים על הצוק. הרוח מגיפה מעט את שערי, ואני מנמיכה את הרובה ופוקחת את שתי עיניי, כשרעם הירייה מתפוגג במרחק והצליל הרגוע של מפל המים משתרר שוב.

ג'ייק יושב מאחוריי, דומם, ואני מחזירה לו את הרובה ומפנה את תשומת ליבי בחזרה אל הפסגה, רואה ציפור גדולה מסוג כלשהו חולפת על פני קו הראייה שלי.

הוא מכחכח בגרונו. "טוב... התכוונתי להציע לבנים לרוקן בשבילך כמה בקבוקי בירה הלילה, אבל... נראה לי שאת לא צריכה לתרגל את הירי שלך. חשבתי שאמרת שאת לא יכולה לירות." "אני לא יכולה לירות בחיות", אני אומרת לו. "חשבתי שזה מה שאתה שואל."

הפסגה ענקית. וקרובה כל כך. זו תחושה כל כך מוזרה. משהו גדול כל כך, שמזכיר לך עד כמה את קטנה, אבל גם מזכיר לך שאת חלק מהעולם המלא בדברים מופלאים. איזה מדהימים הדברים שאפשר לראות – וללמוד – מדי יום.

ג'ייק יורד מהסוסה ואני מתרווחת במושב, שעדיין חמים מגופו. "אני הולך לבדוק כמה מלכודות, אז אני אחזור הביתה ברגל", הוא אומר.

אני מסתכלת למטה, פוגשת את מבטו, כשאני לוקחת לידיי את המושכות.

"כשתחזרי הביתה תתחילי לבשל את ארוחת הבוקר", הוא אומר לי. "אחרי שתורידי את האוכף מהסוסה, כמובן."

אני ממצמצת בעיניי בלי לחשוב. לבשל?
 אין לי בעיה לעזור, אבל למה דווקא זה?
 אני מסיטה את מבטי. "אני אעשה את החלק שלי, אבל אני לא
 נשארת תקועה במטבח." אני לא בטוחה אם זה מפני שיש לי בעיה
 לבשל או כי הוא רוצה אותי שם.
 נתקעו את הבחורה במטבח, כי ברור שהיא לא יודעת לרכוב על
 סוס או לירות, נכון?
 "את יודעת איך לטפל בצמחים?" הוא שואל.
 אני זוקפת את גבי, כבר מבינה את הכוונה שלו.
 "לנכש עשבים, להשקות, לדשן?" הוא ממשיך. "לאוורר את
 האדמה? לשתול? את יודעת איך לאחסן חלק מהצמחים האלה כדי
 להאכיל את הסוסים ובעלי החיים בחודשי החורף?"
 אני עדיין לא מסתכלת עליו.
 "לחלוב פרות?" הוא ממשיך, נהנה מעצמו. "לאלף סוסים?
 להפעיל מסור חשמלי? לפשוט עור של צבי?"
 כן, בסדר.
 "לשמר פירות וירקות? לנהוג בטרקטור? לבנות אופנוע
 מאפס?"
 אני נועלת את הלסת, אך לא עונה.
 "אז זה יהיה הכנת ארוחת בוקר," הוא אומר. "כולנו תורמים את
 חלקנו, טירנן. אם את רוצה לאכול."
 אני אעשה את החלק שלי ועוד קצת, אבל הוא יכול לבקש, במקום
 לתת פקודות.
 אני מפנה אליו שוב את ראשי. "אתה לא אבא שלי, אתה יודע?
 באתי לפה מרצוני החופשי ואני יכולה לעזוב מתי שארצה."
 אבל במקום ללכת משם או להתעלם ממני, זיק שובבות עולה
 בעיניו והוא מחייך.
 "אולי," הוא מתגרה. "או אולי אני אחליט שיעשה לך טוב להיות
 פה תקופה ושאת לא יכולה לעזוב, אחרי הכול."
 הלב שלי מאיץ.
 "לפחות עד שאני אראה אותך צוחקת," הוא מוסיף. "או צועקת או

צורחת או בוכה או נאבקת או מתבדחת, והכול עם יותר מרק הנהונים ותשובות בנות מילה אחת.

אני בוהה בו, ומרגישה שעניי בוערות בכעס.

הוא זוקר גבה. "אולי אני אחליט לכבד את הרצון של ההורים שלך ולהשאיר אותך כאן עד שתהיי בגירה."

"אני אהיה בגירה בעוד עשרה שבועות."

"ירד שלג בעוד שמונה." הוא צוחק, כשהוא מתרחק ממני.

נהמה מאיימת להיפלט מבין שפתיי.

"תשרפי את הבייקון, טירנן," הוא נותן לי הוראות בזמן שהוא ממשיך להתרחק. "ככה אנחנו אוהבים אותו."

פרק 4

טירת

אני מניחה את האוכף על הספסל באוורה, לא בטוחה אם זה המקום הנכון להניח אותו.

הוא לא ישאיר אותי כאן, אם אני לא ארצה להישאר, נכון? יותר מפחידה אותי הידיעה שהוא יכול לעשות את זה, מאשר אם הוא באמת מתכוון לעשות את זה. באתי לכאן במחשבה שאני אורחת, ושיש לו כוח, שהוא לא יעלה בדעתי לרגע להשתמש בו. ובכן, עושה רושם שדווקא כן עולה בדעתי. אולי הוא חושב שהוא יכול לקבל ממני שכר דירה.

או אולי הוא חושב שמפני שאני אישה אני טבחית טובה? אני לא. אני יוצאת מהאוורה לכיוון הבית, עושה קיצור דרך המוסך הצמוד והולכת לעבר הדלת, שתוביל אותי היישר למטבח.

אני מנענעת בראשי לעצמי. אני לא יכולה לחזור הביתה. ואני לא רוצה לחזור לבריינמור. אלוהים, הרעיון לפגוש מישהו שאני מכירה... אני עוצמת את עיניי. או להריח את הבית הזה.

אני לא מסוגלת להתמודד עם זה. הקירות הלבנים הריקים והחשופים. לשבת בכיתות עמוסות באנשים שאני לא יודעת איך לדבר איתם.

הבטן שלי מתהפכת, ואני נעצרת, משעינה את המצח שלי על

משהו שמשתלשל מהתקרה במוסך. אני כורכת את זרועי סביב שק חבטות ועוצמת את עיניי.

אני לא יכולה לחזור הביתה.

אני תופסת את העור של השק, מחזיקה אותו באגרופי, והכול – המציאות החדשה שלי – מתחילה לחלחל פנימה.

לא משנה לאן אלך – איך אשנה את הסביבה שלי או אם אברח מכל המקומות והאנשים שאני לא רוצה לפגוש. אני עדיין אני. בורחת, עוזבת, מסתרת...

אין שום דרך מילוט.

אנרגיה מתפשטת לאורך זרועי, ואני מאגרפת את כף ידי ומכה את שק האגרוף. ידי בקושי מצליחה לשפשף את העור. אני עושה זאת שוב ושוב, כשמכות האגרוף הקטנות והפתטיות שלי הולכות ומתחזקות, כי אני מתוסבכת ועייפה ומבולבלת... אני לא יודעת איך להרגיש טוב יותר.

אני נושמת אוויר דרך שיניי, ולבסוף נסוגה לאחור ומניפה את אגרופי לתוך שק החבטות. השרשראות חורקות כשהוא מנסה להתנרד, אבל זרועי השנייה עדיין כרוכה סביבו.

אולי אני אחליט לכבד את הרצון של ההורים שלך ולהשאיר אותך כאן עד שתהיי בגירה.

אני חורקת שיניים, פרץ פתאומי של אנרגיה מציף אותי, ואני משחררת את השק, פוסעת לאחור ומניפה שוב את ידי, נועצת בו את אגרופי הימני.

לפחות עד שאני אראה אותך צוחקת. הכעס מחמם את גופי, ואני מטיחה עוד אגרוף. או צועקת או צורחת או בוכה או נאבקת או מתבדחת, והכול עם יותר מאשר הנהונים ותשובות בנות מילה אחת.

אני חובטת עוד פעם באגרופי.

ועוד פעם.

אני נוהמת. "יָרֵד שֶׁלֵּג בַּעוֹד שְׁמוֹנָה," אני לועגת לדבריו בלחישתה. אני נותנת עוד שני אגרופים לשק החבטות, פוסעת לאחור, מניפה את רגלי ובוועטת בו פעם אחת. ואז פעמיים. ושוב פעם.

ואז נתתי לו לעזוב ולא אמרתי כלום, גם כשהוא הדריך אותי איך הוא אוהב את הבייקון הארוך שלו. כלומר, אם מישהו עושה משהו נחמד בשבילך – אתם יודעים, כמו לבשל ארוחת בוקר – אתה לא עושה עניין מהדרך שבה היא בושלה. אתה אוכל את זה. אלוהים, הלוואי שהיה לי קצת בייקון טבעוני שבאמת יעשה לו את היום. הרעיון משעשע אותי, אך אני מדחיקה אותו.

אני ממשיכה להכות ולבעוט בשק האגרוף, וזיעה קלה עולה על מצחי, כשאני חושבת על כל הדברים שיכולתי לענות לו. למה זה כל כך מציץ לי שלא אמרתי את המילה האחרונה?

למה אני תמיד מתעלמת מהכול ולא אומרת כלום? אני מטיחה את האגרוף שלי לתוך שק האגרוף, ופתאום מישהו נמצא שם, מחזיק אותו מהצד השני.

"הי", אומר נואה ומציץ אליי מסביב לשק. הוא נראה משועשע, ואני עוצרת ומזדקפת. האם הוא צפה בי? האם דיברתי אל עצמי?

עיניו מתכווצות עוד קצת, ואני רואה חיוך מרוצה מעצמו מגיח החוצה. "אל תפסיקי", הוא אומר לי.

הטישירט הכחולה כהה מבליטה את צבע עיניו, וכובע המצחייה, שיושב הפוך על ראשו, מושך את שעריו לאחור. הוא ואביו ממש דומים זה לזה.

אני משפילה את מבטי ומתרחקת, מתנשמת בכבדות. השרירים בבטני צורבים.

אבל הוא ממשיך לדרבן אותי. "בואי". הוא טופח על שק האגרוף, במקום בו האגרוף האחרון שלי נחת. "הוא יכול להרגיז גם קדושים. למה את חושבת שתליתי את שק האגרוף הזה מלכתחילה?" אני מצמידה את שפתיי, עדיין לא זוה.

הוא נאנח ומיישר את גבו. "אוקיי. אז את מכינה ארוחת בוקר?" אני לא מצליחה להתאפק. אני מכווצת את גבותיי, מסובבת את גופי ומניפה את רגלי בכל הכוח לתוך שק האגרוף. הוא מתרחק מהשק לרגע לפני שרגלי נוחתת, ונעמד מאחור בעיניים פעורות עם כפות ידיו למעלה. אני מתבוננת בשק שמתנדנד קדימה ואחורה.

לא ניסיתי להרביץ לו. זה היה יכול להיות פשוט צירוף מקרים משמח.

אבל רגליי עדיין טעונות, ואני כמעט מייחלת שהדוד שלי יכנס עכשיו, כדי שאוכל לבקש ממנו להחזיק את שק האגרוף. אני כועסת.

אני ממש כועסת.

וזו הרגשה טובה.

אני עדיין כאן.

נואה מגחך ומתקרב, כורך זרוע סביב צווארי. "יש לך ביצים."
אני תשושה מכדי להתרחק ונותנת לו לקחת פיקוד ולהוביל את שנינו לתוך הבית.
"בואי. תעזרי לי להכין ארוחת בוקר," הוא אומר.

אני מניחה את הצלחת השלישית על השולחן ושמה לידה מזלג וסכין חמאה, והולכת לארון כדי לשים שם בחזרה את הצלחת הרביעית.
"לא, לא," אומר נואה, סוגר את המקרר בבעיטה ומשליך את החמאה והריבה על השולחן. "תשאירי את הצלחת הרביעית. כיילב יכול להופיע בכל רגע."

אני מעיפה מבט בשולחן ואז מסתובבת אל הארון ולוקחת צלחת נוספת. "לכייילב יש צלחת על השולחן."
"את לא אוכלת?"

"כן, היא כן," ג'ייק, שנכנס למטבח, אומר לפתע.
הוא ניגש למקרר, מוציא קנקן מיץ ומניח אותו במרכז השולחן, ומוזג לעצמו קפה לפני שהוא מתיישב.
"אני לא רעבה," אני אומרת לו.

אני עוברת לכיור, שוטפת את הסכין והמרית, שנואה בדיוק סיים להשתמש בהן.

"לא אכלת ארוחת ערב," מציין ג'ייק. "שבי."
"אני לא רעבה."

ולפני שהוא אומר עוד משהו, אני יוצאת מהמטבח ועולה במדרגות. אני מרגישה את עיניו על גבי, וככל שאני מתרחקת מהן, כך אני מחשלת את עצמי לעימות. אבל הוא לא רודף אחריי. הוא נותן לי ללכת, ותוך רגע, אני בחדרי, סוגרת את הדלת מאחוריי.

האמת היא שאני גוועת מרעב. הבטן שלי נוהמת, והביצים המקושקות שהכנתי – בזמן שנואה היה עסוק בשריפת הבייקון – נראו מדהים. למרבה המזל, נואה לא לחץ עליי יותר מדי לנהל שיחה בזמן שבישלנו, אבל אם אוכל איתם, אצטרך לדבר איתם. אחכה עד שהם יצאו חזרה החוצה ואז אחטוף משהו לאכול. האור הירוק בטלפון שלי מהבהב ואני ניגשת ומרימה אותו מהמיטה.

כשאני פותחת את הנעילה, אני רואה את מסך הבית שלי עם אפליקציות הדוא"ל והמדיה החברתית שלי, כולן עמוסות בעשרות התראות. רק בטוויטר יש יותר מתשעים ותשע התראות. גוש מכווץ את בטני.

לעיתים נדירות אני משתמשת בפייסבוק. טוויטר נראה לי כדרך יעילה לעקוב אחר החדשות, ויש לי אינסטגרם בגלל לחץ חברתי לשמירת קשר עם שותפות לחדר, שאני כבר לא זוכרת, ממחנות הקיץ.

האגודל שלי מרחף מעל טוויטר, ואני יודעת שאני לא צריכה להסתכל. אני עדיין לא מוכנה להתמודד עם דברים. ולמרות זאת, אני מקישה על האפליקציה שעל המסך שלי וההתראות מתעדכנות.

תנחומי על האובדן שלך... אדם אחד כותב. אני גוללת בין ההתראות, חלקן ציוצי אהדה וחלקן אזכורים לכך שאני מתויגת בשיחה.

ילדה אמיצה. תישארי חזקה, כותב ראודירד. ועוד אחת מופנית ישירות אליי. איך אימא מחליטה לנטוש את

הילדה שלה לטובת בעלה? אני כל כך מצטער. מגיע לך יותר מזה.

שתוק! מופיעה תגובה של מישוהו אחר לציון הזה. אין לך מושג מה עבר עליהם...

אני קוראת ציון אחר ציון, ותוך זמן קצר אני מאבדת את מעט העניין שהיה לי בבדיקת ההודעות שלי.

אנשים צועקים עליי כי הם לא יכולים לצעוק על ההורים שלי. אנשים צועקים זה על זה בשיחה.

התאבדות היא רצח עצמי. רצח הוא החטא החמור ביותר. הגוף שלך שייך לאלוהים. לקחת את החיים כמו ידיך זו גניבה! לפחות אימא שלך תרמה משהו לעולם, כתב אידיוט אחד, עם כיתוב לתמונת עירום כמעט של אימי מאחד הסרטים שצולמו בצעירותה.

אני עוצמת עיניים ולא פוקחת אותן שוב עד שאני מדלגת על פני הציון.

וזה רק נעשה יותר ויותר מכוער, ככל שהשיחות נמשכות, והאנשים חסרי מודעות או אכפתיות לכך שאני מתויגת בכל חילופי הדברים שלהם.

היא אפילו לא נתנה הצהרה. אני חושבת שיש לה אספרגר או משהו.

כן, ראיתם תמונות שלה? זה כאילו אין לה שום רגשות. ואז טום 'דיפ סטייט' מצטרף עם פניני החוכמה שלו: אספרגר הוא התירוץ של הכוסית העכשווית למה שקראנו לו פעם כלבה קרה. אני לא קרה.

וכמובן, אחרים מודאגים מהפרויקטים הלא גמורים של אבי: מי יסיים את טרילוגיית צייד השמש, עכשיו עם מותו של דה האס? אני מרגישה שאני צריכה להגיד משהו. ציון אחד או משהו כזה, אם כי לא נראה לי שלאנשים האלה חשוב לשמוע אותי, אבל אני מרגישה צורך להזכיר להם שיש כאן בן אדם, ואני... אני מנידה בראשי ועוצמת שוב את עיניי.

אני לא רוצה שהם יחשבו שלא אהבתי את הוריי.
על אף שאני לא בטוחה שאהבתי אותם.
אני בולעת רוק ומתחילה להקליר ציוץ.

תודה לכולכם על כל התמיכה, בזמן שאני...
בזמן שאני מה? מתאבלת על אוברנס? אני עוצרת, אצבעותי
מרחפות מעל האותיות לפני שאני חוזרת לאחור ומוחקת את מה
שכתבתי.

אני מנסה שוב. תודה על המחשבות והתפילות שלכם בתקופה
קשה זו...

לא. למחוק. כל מה שאני כותבת נראה לי מזויף. אני לא רגשנית,
במיוחד לא בציבור.

הלוואי שיכולתי לבטא את עצמי. הלוואי שזה היה קל יותר.
הלוואי שהייתי שונה ו...

הלוואי... אני מקלידה.

אבל שום דבר לא יוצא.

אני מהססת לרגע. יש לי את הרחף לבטא את עצמי אך לא את
האומץ, ואני מוחקת את המילים וסוגרת את האפליקציה.

אני לוחצת על האייקון של טוויטר, גוררת אותו לפח האשפה
ועושה אותו הדבר עם הפייסבוק, האינסטגרם, הסנפצ'אט והדואר
האלקטרוני. אני נכנסת לחנות האפליקציות, מסירה כל אחת מהן
ומנתקת את עצמי מהעולם. אני רוצה לדבר, אבל אני לא מוכנה
להתמודד עם התגובות לדבריי, אז אני נפטרת מהעינוי. החשבונות
עדיין קיימים, אבל כבר אין לי גישה מיידית אליהם.

אני מחברת את הטלפון שלי בחזרה למטען, מרחיקה אותו ממני
ומעבירה את השעה הבאה בפריקת מזוודות וסידור מחדש של החדר,
בניגוד לרצוני. מעולם לא באמת החלטתי שאישאר פה, אבל אני
יודעת שלא אעזוב היום, ואני צריכה לעשות משהו שירחיק אותי מהם.
הלבשה תחתונה במגירה העליונה, אחר כך פיג'מה, בגדי אימון
וטישירטים. אני תולה את כל השאר – ז'קטים, חולצות, מכנסיים,
ג'ינס... משמאל לימין, מכהה לבהיר.

אני מסדרת את כל הנעליים שלי על רצפת הארון, בידיעה שנעלי העקב שלי לא יזכו לראות את אור היום, אבל ציפיתי לכך. נשמע לי בסדר גמור שאין בשביל מי להתגנדר.

אני שמה את המגזינים והספרים המעטים שהבאתי על כוננית הספרים הריקה ומניחה בצורה מסודרת את תיקי האיפור, מייבש השיער ומחליק השיער ליד השולחן, ואז מעבירה את השמפו והמרכך שלי לחדר האמבטיה. אני מניחה את הסבונים שלי בקצה האמבטיה, מוציאה את מברשת השיניים ושמה עליה משחת שיניים.

עם סיום צחצוח השיניים, אני מחזירה את מברשת השיניים למארז הנסיעות. ולוקחת אותו ואת משחת השיניים בחזרה לחדרי, מניחה אותם על השידה שליד המיטה. בבית, כמובן, תמיד השארתי את מברשת השיניים בחדר האמבטיה שלי, אבל רק מפני שהייתי היחידה שהשתמשה בחדר האמבטיה הזה.

הבעיה היא שגברים הם מגעילים. הם משאירים למעלה את מושב האסלה, ולפי מחקר שקראתי פעם, חומר צואתי ניתן באוויר כשהאסלות נשטפות. החיידקים יכולים להגיע לכל מקום. לא תודה. אני מברישת את השיער, אוספת אותו לקוקו, ואז מסתכלת מסביב על חדר השינה המסודר בחיפוש אחר משהו. כל דבר.

אני לא רוצה לצאת מהחדר, ויכול להיות שמחר אארוז מחדש, אבל לפחות לא חשבתי על הוריי בזמן שפרקתי. או כאשר כעסתי על ג'ייק קורם לכן.

אני נושפת אוויר ויוצאת מהחדר, סוגרת את הדלת מאחוריי ויורדת למטה. רעשי מקדחה בוקעים מהמוסך, ואני שומעת דפיקות בחזית הבית, אז אני יוצאת החוצה, בידיעה שאין לי מושג קלוש בבניית אופנועים.

ג'ייק עומד משמאלי, משעין את זרועו על הבית ומכה בפטיש על קרש.

"אני יכולה לעזור?" אני שואלת בחוסר רצון.

אבל אני לא מסתכלת לו בעיניים.

הוא מפסיק לרפוק בפטיש, ומזווית עיני אני רואה אותו מסתכל עליי.

"בואי תחזיקי את זה," הוא מדריך אותי.

אני יורדת מהמרפסת.

אני דורכת על הדשא, מתקרבת לצידו ומניחה את ידיי ליד שלו, מחזיקה במקומו את הקרש. הוא שם עליו מסמר ודופק אותו פנימה, ואז מוסיף עוד שני מסמרים.

הוא מתכופף כדי להרים עוד חתיכת עץ, ואני עוזרת לו, אבל אז אני רואה משהו על מותניו. הטישירט שלו שוב תחובה בכיסו האחורי, ואני מנסה לפענח את הקעקוע.

מקסיקו שלי. זה מקועקע בכחול כהה, בקשת מעל מותנו השמאלית, בצד פלג גופו העליון, ממש מעל קו הג'ינס שלו.

אני מחזיקה בשבילו את הקרש הבא, בזמן שהוא תוקע מסמר במרכז. אני מבחינה בפטיש נוסף בארגז הכלים הסמוך ומוציאה אותו עם מסמר מפחית הקפה.

אני מסמנת את המקום על העץ, וג'ייק דופק על הקרש, כסנטימטר בערך מהמקום שסימנתי. "בדיוק שם," הוא אומר ומניף את ידו, מראה לי את שורת המסמרים על כל הקרשים הקודמים. "תמשיכי את הדפוס הזה."

אני מהנהנת ומזיזה את המסמר. אני דופקת, דופקת ודופקת, מודעת למבטו עליי.

"הינה, ככה," הוא אומר ומושיט יד לעברי.

אבל אני מרחיקה את הפטיש והמסמר, ורואה אותו מייד מתרחק. אני מחזירה את המסמר למקומו ודופקת את המסמר על הקרש, מכה בטעות על הקצה ומעקמת את חתיכת המתכת. אני חושקת את שניי, מחלצת את המסמר, מחליפה אותו באחר ומנסה שוב. הוא עדיין בוהה בי.

"אני לא אלמד אם לא תיתן לי הזדמנות," אני אומרת לו.

הוא זז, ויש זיק של הומור בקולו, כשהוא אומר. "לא אמרתי כלום." אנחנו ממשיכים לעבוד בשתיקה. שנינו מרימים קרש אחר קרש, דופקים מסמר אחר מסמר. הקצב שלי מתגבר, והוא משגיח עליי פחות ופחות, כנראה כי אני כבר לא מאטה את הקצב שלו, אם כי זו באמת עבודה שמתאימה לשני אנשים. למה נואה לא עוזר לו? הוא נמצא

במוסך, אבל זה היה מתקדם הרבה יותר מהר מאשר לנסות לעשות את זה לבד.

המילים של נואה מהבוקר חוזרות אליי, והמשמעות מאחוריהן מכה בי לבסוף עכשיו, שעות לאחר מכן. הם לא מסתדרים, נכון?

ואני כמעט מחייכת קצת. לפתע אני מרגישה קצת אחווה עם נואה. ג'ייק מרים קרש, ואני תופסת עמדה בקצה שלי. שנינו מסדרים אותו מתחת לקרש הקודם, אבל כשאני מחליקה את ידי לאורכו כדי להחזיק אותו במקום בצורה טובה יותר, משהו חד ננעץ בעורי, ואני מקללת.

אני שומטת את קצה הקרש, מרימה את ידי ורואה חתיכת עץ ארוכה ועבה שחדרה לכף ידי.

אני נרתעת, אך מושכת בעדינות בחצי שעדיין בולט החוצה ומגבירה את הלחץ כששבב העץ לא זז. היר שלי צורבת ואני זקוקה לעוד אור.

אבל לפני שאני מספיקה להסתובב כדי להיכנס הביתה, ג'ייק לוקח את ידי ובודק אותה.

אני מנסה להרחיק את ידי. "אני על זה."

אבל הוא מתעלם ממני.

הוא מתמקד בידי, לוחץ על העור שלי היכן שהשבב חדר פנימה ומחזיק אותה במקום, לפני שהוא שובר את כפיס העץ לשניים, ונפטר מהחלק שיוצא לי מהיד.

אני קופצת, שואפת אוויר בין שיניי.

"מי לימד אותך לירות?" הוא שואל ומציץ בשאר השבב. "אני לא יכול להמייך את האנס עושה איזו פעילות בחוץ, שלא כוללת יאכטה או עגלת גולף."

אני יורה את מבטי אל פניו. עכשיו כבר מדובר בשתי עקיצות היום.

עיניו של ג'ייק מנצנצות אליי לרגע, כאילו הוא מחכה שאגיד משהו. "את לא עצובה כשאני מזכיר אותו." מדובר פה בהבחנה, לא בשאלה.

כתפיי נדרכות, ואני קצת נבוכה כי אני יודעת למה הוא מצפה.
 אני לא מתנהגת כמצופה, והוא שם לב לכך.
 אני מסיטה את מבטי, שומעת את הקולות הקלושים של מנועי
 אופנועים מתקרבים. "אני לא רוצה לדבר על אבא שלי."
 "כן, גם אני לא."

הוא מכניס את אגודלו מתחת לשבב, מנסה לדחוף אותו למעלה
 והחוצה, ואני מנסה למשוך את ידי ממנו. "די עם זה."
 אבל הוא אווז בי חזק יותר ומחזיר אליו את ידי. "תפסיקי לזוז."
 בזמן שהוא ממשיך לעבוד על הוצאת כפיס העץ, אני שומעת את
 המהום המנועים הולך וגובר ורואה מקבץ של אופנועי שטח, הנוסעים
 במהירות על שביל הגישה. כחמישה גברים מצטופפים מאחורי הטנדר
 של הדוד שלי, שם הם עוצרים, מסירים את הקסדות שלהם ומגחכים
 זה עם זה. כולם לבושים בצבעוניות, ונראים בדיוק כמו אופנועני
 מוטורקרוס. או מרוצי סופרקרוס, או מה שלא יהיה שהם עושים.

נראה יוצא מהמוסך ומתקרב לאחד הבחורים. "הי, גבר."
 הם לוחצים ידיים והוא ממשיך לנגב את השמן מאצבעותיו, כשהוא
 הולך מסביב לאופנועים, עליהם הבחורים רוכבים, ובוזז אותם.
 "הי, מה נשמע?" הוא מקדם את פניו של בחור אחר. "רצת היום?"
 הם מדברים, וג'ייק מהדק את אחיזתו בידי, לפני שהוא מסתובב
 ומושך אותי אחריו לתוך המוסך.

הוא ניגש לספסל עבודה, מדליק מנורה ומחזיק את כף ידי מתחתיה
 כדי לראות טוב יותר. "אני מצטער", הוא אומר.
 "מה?"

אני מפנה אליו את מבטי.
 "ההקנטה על אבא שלך", הוא מסביר, עדיין בוחז את ידי. "אני
 שמוק. אני בטוח שדפקתי את הילדים שלי באלף דרכים שונות, אז
 אין לי זכות לדבר."

אני מסובבת את ראשי ורואה את נואה מדבר עם חבריו, שאחד
 מהם עדיין יושב על אופנועו ומדליק סיגריה. הוא מציץ אליי.
 "את שונה ממה שחשבתי שתהיי", אומר ג'ייק בשקט.
 אני מביטה בו בחזרה.

"מורכבת," הוא מסביר. "קשה לפיענוח. וגם אם הייתי יכול להבין אותך, אני לא בטוח שהייתי יכול לנחם אותך." הוא מגחך קלות. "אני לא עצוב מהמוות שלהם, טירנן, אבל אני מצטער שאת כן." אני שוב מפנה את עיניי לכיוון הבחורים בחוץ. "אני לא עצובה." הבחור בקבוצת החברים של נואה עם התספורת הנערית ועיני הקריסטל עדיין בוהה בי, כשחיוך שובב עולה על שפתי בוזמן שהוא מעשן. זה כיילב?

אני מרגישה גם את העיניים של ג'ייק עליי. "אני לא רוצה לדבר על אבא שלי," אני מצהירה שוב לפני שיש לו הזדמנות להמשיך. הכאב חותך את ידי כמו עקיצת עכביש, ואני שורקת, פוגשת שוב את עיניו.

מה לעזאזל? זה כאב! אבל כשאני בוהה בו, השבב נשכח, ולרגע אחד אני מפסיקה לנשום. חמימות מתפשטת במעלה צווארי כשמבטו מרחף על שלי, קשוח וכועס... אבל גם סוג של מבולבל. כאילו הוא מנסה לפענח אותי. עיניו אינן כחולות, כמו של נואה. חשבתי שכן. אבל הן ירוקות. כמו הדשא בקיץ.

משב רוח מגיע מבעד לדלתות המוסך הפתוחות, הפטפוטים והצחוק בחוץ נשמעים במרחק קילומטרים בזמן שקווצת שיער, שהשתחררה מהקוקו, מתנופפת על שפתיי.

עיניו צונחות לפי ואני מפסיקה לנשום. הכול מסביב מתחמם. זרזיף זיעה גולש כמורד צווארו, והשערות על זרועותיי מזדקרות, כשאני מודעת לחזהו העירום. אנחנו קרובים מדי.

אני...

אני בולעת רוק. פי חולי ויבש. לבסוף הוא ממצמן כמה פעמים, ואז מרים את כף ידי אל שפתיו, כשפיו החמים מנסה למצוץ את שבב העץ מידי. פי נפער קצת כששיניו מכרסמות את השבב, ועורי נשאב ומעקצץ. קצות אצבעותיי מתחככות בזיפים שעל לחיו.

אני יכולה לעשות את זה. אני לא צריכה את העזרה שלך.
 אבל אני לא מצליחה להגיד את זה בקול רם.
 "אוי, חרא," אני שומעת מישהו אומר בחוץ.
 אני מסיטה את תשומת ליבי מהדוד שלי, מביטה החוצה ורואה את
 נואה בודק את האופנוע של מישהו.
 הדוגמן מפנה את מבטו שוב אליי. "מי זאת?" הוא שואל את נואה.
 נואה עוקב אחר מבטו ורואה אותי, אך מתעלם ממנו.
 "תתרחקי מהחבר'ה המקומיים, את מבינה?" אומר לי ג'ייק.
 אני מרימה אליו את מבטי.
 הוא ממשיך: "אם תשיגי חבר, ממילא לא תוכלי לראות אותה
 כשיתחיל השלג. חוץ מזה, הם לא הסגנון שלך."
 "איך אתה יודע?"
 "כי אני אומר לך שהם לא הסגנון שלך," הוא יורה בחזרה. "אני
 איידע אותך כשיהיה אחד כזה."
 איזה פרימיטיבי. למען השם.
 אני שותקת, חסרת כל עניין להתווכח איתו. אני לא מחפשת חבר,
 אבל אני יכולה לדאוג לעצמי. בניו גדלו כשהם צמודים אליו. אני
 רגילה לקבל החלטות בעצמי.
 "הם משועממים," הוא אומר לי. "וכשמשעמם לך, אתה רוצה רק
 שני דברים, ובירה לא מחזיקה מעמד לנצח."
 אז הם שונים מבחורים אחרים בגילי, איך בדיוק? אני יודעת מה
 בני נוער עושים. אני יודעת מה גברים רוצים מנשים. אני לא איזו
 עלמה ענוגה ושכירה.
 שיניו עובדות על כף ידי, ובטני מפרפרת.
 אני מרימה אליו את המבט, בידיעה שכעת אני גרה עם שלושה
 גברים בריאים, צעירים-למחצה, שכולם גם חלק מ'החבר'ה המקומיים',
 מפניהם הוא מזהיר אותי.
 "לא משעמם פה בחורף?" אני מקניטה, מגמיכה את קולי כך שרק
 שנינו נשמע אותו. "כשהבירה נגמרת?"
 זוויות עיניו מתכווצות, קולטות את כוונתי. האם הוא ובניו שונים?
 האם יהיו עוד נשים עירומות שיסתובבו בחדר האמבטיה?

לבסוף הוא תופס את כפיס העץ ושולף אותו, ולמרות הצריבה, אני לא מסיטה את מבטי.

הוא מנמיך את ידי, משפשף את אגודלו על הפצע הקטן.
 "זה בסדר." אני מרחיקה את ידי, מנגבת את מעט הדם שהיה שם.
 "את מצטערת שבאת?" הוא שואל אותי.
 למרבה ההפתעה, אני לא המומה מהשאלה. כנראה מפני שלא הייתי חוששת להיות גסת רוח, אם התשובה הייתה שלילית.
 "אני לא יודעת," אני אומרת לו בכנות.

אני לא מאושרת, אבל גם לא הייתי מאושרת אם הייתי נשאת בבית או בבריינמור או כנראה בשום מקום. לא ציפיתי להיות מאושרת כשבאתי לפה, אז זה לא משנה.
 אני מסתכלת מהמוסך החוצה ורואה שכל הבחורים מתניעים ומסובבים את אופנועיהם כדי לעזוב. נואה מתרחק, וברור שהוא לא מתכוון להצטרף אליהם.

"את אוהבת להיות פה?" ג'ייק לוחץ עליי.
 "אני לא יודעת," אני אומרת לו שוב.
 "איפה היית מעדיפה להיות?"
 אני לא יודעת. למה הוא רוצה לדעת? אני לא...
 לבסוף אני פוגשת את מבטו, כשאני לועסת את זווית פי.
 "אני לא רוצה להיות..." דבריי נמוגים, בניסיון למצוא את המילים.
 "אני לא רוצה להיות..."
 אבל המשפט נפלט החוצה כשהוא נשמע שלם. כאילו זו התשובה שלי. אני לא רוצה להיות.

עיניו נעשות מגוננות כשהוא מביט בי.
 "אני לא רוצה להיות בשום מקום," אני אומרת במהירות.
 אולי היו לי כמה תפיסות שגויות לגבי מה שצפוי לי כאן, אבל הייתי בטוחה ששלושה רווקים לא יתלהבו לנהל שיחות נפש רגישות. נראה שהאיש הזה רוצה להתחבר, וזה מרגיז אותי.
 אני מסתובבת ומתחילה לצאת מהמוסך, בדיוק כשאופנועי השטח דוהרים מהמקום.

"תכיני סנדרוויצים, בבקשה," ג'ייק קורא אחריי. "פשוט שימי

אותם במקרר כדי שאפשר יהיה לקחת אותם וללכת. לא משנה מאיזה סוג. אנחנו לא בררנים."

אנחנו לא בררנים.

אני נכנסת לבית, ניגשת למטבח ופותחת את שתי דלתות המקרר. אני פותחת גם את המקפיא ובודקת באילו מצרכים אוכל להשתמש. הוא דואג להעסיק אותי. אני אמורה להיות אסירת תודה. והוא נותן לי מטלה שבה אני לא צריכה לדבר עם אף אחד. אני אוהבת לבשל. אני יכולה להאזין למוזיקה ועוזבים אותי בשקט. ולא קשה להכין כריכים.

אני מקישה באצבעותיי על ידית הדלת כשאני מחזיקה את המקרר פתוח. אני לא יודעת. הוא פשוט מצליח להרגיז אותי, כאילו הוא נהנה מהאפטרופסות שלו קצת יותר מדי. להוריי לא היה אכפת אם אעשה אורגיות בחדר השינה שלי, כל עוד שום דבר לא ידלוף לסנאפצ'ט.

האיש הזה, לעומת זאת...

הוא כבר מנצל את הדומיננטיות שלו. ורק שתדעו, שבכל מקרה אין לי שום עניין באורגיות – או בגברים נכון לעכשיו – אבל אני מגדלת את עצמי כבר שנים, ועכשיו אני צריכה להוריד הילוך. זה יותר מדי לבקש. אולי אני בת שבע-עשרה, אבל רק על הנייר. למה לעזאזל הוא בכלל רוצה ארוחת צוהריים עכשיו? ארוחת הבוקר הייתה רק לפני שעה. ולפתע, הבטן שלי.... נוהמת. אני מהססת לרגע, מצמידה את היד לבטני.

לא אכלתי ארוחת בוקר.

או משהו מאז האוכמניות אתמול בארוחת הבוקר. אני מוציאה בשר, רטבים וקצת חסה בשביל ארוחת הצוהריים, ומכינה כריכים. אני נוגסת מאחד מהם כדי להכניס משהו לבטן, חותכת אותם באלכסון ומניחה את המשולשים על צלחת גדולה. אני

מוצאת את הניילון הנצמד במגירה על האי, עוטפת את המגש ומניחה אותו במקרה.

אני לא בטוחה אם זו ארוחת הצוהריים שלהם, אבל זה כל מה שהם יקבלו ממני. אני אבדוק אם הוא צריך שאסע העירה כדי לקנות משהו. נסיעה תעשה לי טוב.

אבל בדיוק כשאני ניגשת לסגור את דלת המקרה, אני רואה טיפת מים נוחתת על הזכוכית מעל מגירת מוצרי החלב. אני מתכופפת ומניחה יד בתוך שלולית מים קטנה. המקרה דולף.

אני מציצה בחלק האחורי של המקרה, מנסה להבין מאיפה הגיעה טיפת המים ורואה שהמנוע קפוא ומכוסה קרח. אני מזדקפת ולועסת את זווית הפה. אני אמורה להגיד לו? אני בטוחה שהוא יודע.

אני רואה את האייפד שלהם על הדלפק, לוקחת ומדליקה אותו. מופיעה הנחיה להכנסת סיסמה, ומייד אני מנחשת ומזינה את 'ללא רחמים'. זה נפתח מייד.

אני בודקת מה המודל של המקרה, נכנסת ליוטיוב ומעלה כמה סרטונים. בשעה הבאה, אני מרוקנת את המקרה ומזיזה אותו מהקיר, משעינה את כל משקלי כדי לדחוף אותו ולהוציא אותו מהשקע. אחר כך אני לוקחת כמה כלים מהמוסך ומתחילה לעבוד על פי ההוראות של הסרטונים. אני שוברת את הקרח ומפשירה את המנוע, מתקנת את הדליפה בצנינור ומרכיבה הכול מחדש. אני לא בטוחה שזה יצליח, או עד כמה הוא יכעס אם החמרתי את המצב, אבל יש הטבות בלהיות עשירה. במקרה הכי גרוע, אקנה לו מקרה חדש.

אני מפסיקה לסובב את המברג, כשהבנה מכה בי פתאום. האם אני יכולה לקנות לו אחד חדש? זאת אומרת, קטינים לא יכולים לרשת כסף. לאפוטרופוסים שלהם יש ייפוי כוח עד שהם מגיעים לגיל המתאים.

אז מבחינה טכנית, הירושה שלי לגמרי בידיים שלו. אלא אם כן ההורים שלי שמו משהו בקרן נאמנות, מה שעורך הדין שלהם אולי יעץ להם לעשות מתוך ראיית הנולד, אבל...

האם עליי לדאוג? הכסף אף פעם לא היה חשוב, אבל זה רק מפני שתמיד היה לי אותו. אני מדברת גבוהה-גבוהה, אבל אם לא אוכל לשלם על קולג', זה בהחלט ישנה את מצבי. האם הוריי סמכו עליו שידאג לי ולרווחה שלי, או... אולי פשוט לא היה מישוהו אחר? אני לא יודעת אם אני יכולה לסמוך עליו, אבל בהחלט לא סמכתי עליהם שיעשו את מה שטוב לי. העתיד שלי מונח בכף ידו של האיש.

לפחות למשך עשרת השבועות הבאים.

למרות העלייה בדופק שלי, אני מהדקת מחדש את מכסה המנוע – תוך כדי שקיעה במחשבות – מושיטה יד אל מאחורי המקרר ומחברת אותו בחזרה לחשמל. המנוע מגרגר בעדינות ואוויר קריר מתחיל לזרום שוב לתוכו. בינתיים הכול טוב.

"את עשית את זה?" אני שומעת מישוהו שואל.

אני מסובבת את ראשי ורואה את נואה עומד ליד האי, ללא חולצה, מיוזע וחסר נשימה, כשהוא מביט בסרטון באייפד שהצבתי על הדלפק.

כשהוא מסתכל על המקום שבו הייתה הדליפה, הוא רואה שיבש שם עכשיו.

"עבודה טובה," הוא אומר. "התכוונו לתקן את זה."

אני מסתובבת לאחור, אחרי שאני מספיקה להעיף מבט חטוף נוסף ומבחינה שפלג גופו העליון וזרועותיו נקיים לחלוטין מקעקועים. אני לא יודעת למה זה נראה לי מוזר. אולי מכיוון שלאבא שלו יש קעקוע, חשבתי שגם לו יהיה.

אני חוזרת להעסיק את עצמי ומכניסה מחדש את כל האוכל למקרר, כשאני שומעת מנוע פועל בחוץ ומנחשת שזה בטח ג'ייק.

"אז מתי תהיי בת שמונה-עשרה?" שואל נואה.

אני לא מפסיקה לעבוד כשהוא נשען על האי ומתבונן בי.

"בראשון לנובמבר."

"ואז תעזיבי?"

אני מעיפה אליו מבט, ולוקח לי רגע כדי להבין למה הוא מתכוון.

אני לא חייבת להישאר פה. אבא שלו לא אמר לו שכשהוא דיבר

איתי בטלפון, הוא נתן לי את אפשרות הבחירה?

"אני במקומך הייתי עוזב," הוא אמר. "הייתי עוזב בלי להסס לרגע. את פה, ואת לא חייבת להיות. אני חייב להיות פה, אבל לא רוצה."

"זה מקום לא פחות טוב מכל מקום אחר," אני עונה ברכות ומחזירה כמה בקבוקי רטבים למדף במקרר.
"למה?"

"כי אתה עדיין אתה, לא משנה איפה תהיה," אני עונה.
אני עוצרת ומרימה אליו את מבטי. שער המיוזע נופל על עיניו וכובעו משתלשל מבין אצבעותיו. הוא עדיין נראה מבולבל.
"בקליבלנד יש אותה כמות אנשים מאושרים כמו בפריז," אני מסבירה. "וגם אותה כמות אנשים עצובים."
"כן, טוב, אני מעדיף להיות עצוב על חוף הים."
אני נוחתת בבזז ומחייכת בניגוד לרצוני. אני צוחקת קצת, אבל מסתובבת במהירות ומצניעה את החיוך.

תוך רגע הוא לצידי, מניח את רוטב הברבקיו ובקבוק רוטב היינץ על המדף בדלת.

הוא בוחה בי, ובטני צונחת.
"יש לך חיוך יפה, בת דודה," הוא אומר לי. "אם תישארי, אני אגרום לך לחייך יותר."

אוי, אלוהים. הוא מקסים בטירוף.
אני מתעלמת ממנו, מסיימת להכניס הכול מחדש ואדישה לכך ששום דבר לא מאורגן. הוא מגחך לעצמו ועוזר לי, ושנינו מסיימים את העבודה תוך כמה דקות.

ג'ייק נכנס וניגש למקרר, ואני זזה מדרכו ונותנת לו להיכנס.
אני אוספת את הכלים שהשתמשתי בהם ומתחילה ללכת כדי להחזיר אותם למוסך, שם מצאתי אותם. אבל אז אני שומעת את הקול חמור הסבר של דודי.

"איפה הנקניק?" הוא שואל.
אני מסתובבת אליו, רואה אותו מחפש בכל המדפים כי שום דבר לא מונח במקום שהוא השאיר אותו.
"גדל עליו עובש," אני אומרת לו.

זרקתי אותו יחד עם עוד כמה דברים.
אבל הוא רק מסתכל עליי, ואני מחשלת את עצמי. "אפשר לחתוך
החוצה רק את העובש," הוא אומר.
לחתוך?

מגעיל. יש רמות שונות של ריקבון. העובש רק מקל לראות את
החלקים הממש גרועים.

"את לא מבוזזת זמן, נכון?" הוא מתלונן ומזיז דברים מהדרך,
ונראה כאילו הוא מחפש אחר משהו. "הכול מאורגן אחרת."
"אבא –" נואה מנסה להתערב, אך אביו פשוט מזדקף ומביט בבנו.
"ולאן לעזאזל אתה הלכת?" ג'ייק שואל.

הוא יצא מוקדם יותר. הוא לא היה אמור לעשות את זה?
אבל הלסת של נואה רק נדרכת, ובמקום לענות הוא מנענע בראשו
ועוזב. אני לא יודעת אם אני מקנאה בנואה או מה. גם הוא לא מסתדר
עם אבא שלו, אבל לפחות הוא זוכה בתשומת ליבו.

אני משפילה עיניים ומקישה על מסך האיפד, סוגרת את היוטיוב
ואת סרטון תיקון המקרר שבו השתמשתי.

"תראי," ג'ייק אומר, מסתובב לעברי ומדבר בקול נמוך יותר. "אל
תהיי ראש גדול, בסדר? אנחנו מנהלים כאן מכונה משומנת היטב,
אז פשוט תעשי את מה שאני מבקש. ארגון מחדש של המקרר או
הארונות, או עיצוב מחדש – דברים כאלה – לא הכרחיים. או זוכים
פה לאיזו הערכה, למען האמת. אם את צריכה רעיונות לתעסוקה, אני
יכול לתת לך הרבה."

אני מהנהנת.

ואני מניחה את הכלים על הדלפק ויוצאת מהמטבח.

באותו הלילה – כמה שעות לאחר סופת רעמים סוערת שהתחילה
אחרי ארוחת הערב – אני מתעוררת לפתע, כשכל שריר בגופי מתוח
וחם. אני תופסת באגרופיי את הסדינים, כשהחזה שלי עולה ויורד
בנשימות מהירות וזיעה נוטפת במורד צווארי.

אני מתנשפת, מנסה לנשום, אבל לא מצליחה לזוז. אני מנסה לבלוע את הרוק, אבל רק אחרי ארבעה ניסיונות אני מצליחה להרטיב את גרוני היבש.

מוחי אפוף פחד, אבל לא ברור לי למה, בזמן שאני מעבירה את מבטי ברחבי החדר ועורכת ספירת מלאי של הסביבה שלי.

החדר חשוך, הסערה עדיין מתנפצת על החלונות, ואני שומעת את הטיפות חובטות במרפסת שמחוץ לחדרי.

אני מותחת את אצבעותיי בעדינות, מורידה את ידיי מהסדינים ומתיישבת, מתכווצת מהכאב בכתפיים ובצוואר שהיו כלואים זמן ארוך מדי באותה תנוחה.

האם חלמתי? אני עוצמת עיניים, הדמעות שאני לא זוכרת שבכיתי זולגות החוצה ומצטרפות לאלה שכבר מרטיכות לי את הפנים.

אני לא זוכרת כלום, אבל כנראה בכיתי או צרחתי, כי גרוני בוער ומפרקי אצבעותיי כואבים מהידוק אגרופיי. אני מעיפה מבט מהיר אל דלת חדרי, חשה הקלה לראות שהיא עדיין סגורה. תודה לאל שלא הייתי מספיק קולנית כדי להעיר מישהו.

אני משליכה את השמיכות וניגשת לשירת המגירות כדי לקחת את הטלפון שלי.

כשהייתי ילדה, היו לי התקפים איומים של בכי וצרחות – שיגעון חצות מוחלט – שבמהלכם הייתי מתעוררת וצורחת ובוכה, על אף שישנתי לגמרי. טענו כי מדובר בביעותי לילה, ועם סיום ההתקף – כשמיראי או כל אומנת אחרת הרגיעה אותי כדי שאחזור לישון – לא זכרתי דבר. רק ידעתי שזה קרה כי השרירים שלי היו סחוטים, גרוני היה יבש והתעוררתי עם עיניים בוערות מדמעות. אני מרימה את הטלפון ומדליקה אותו.

01:15 לפנות בוקר. דמעות מעקצצות בגרוני, אבל אני מרחיקה אותן.

זה תמיד היה מתישהו בסביבות 01:15, ככה אמרו הוריי. איזה עניין של שעון ביולוגי.

אבל ביעותי הלילה שלי הסתיימו. לא היה לי אחד מאז... כיתה ד', אולי?

אני מפילה את הטלפון בחזרה על השידה, משעינה את המרפקים שלי עליה ומחזיקה את ראשי בין ידיי.
אני מבוגרת. אני לבד.
אני שוב מעיפה מבט אל הדלת. אני לא רוצה שהם ישמעו אותי צורחת כמו איזו מטורפת.
לבסוף אני מבחינה בעקיצה על זרועי ומסתכלת למטה ורואה שלושה חצאי ירחים אדומים על הזרוע ומייד יודעת מה זה. הזיכרון חוזר אליי, כאילו זה קרה אתמול.
שרטתי את עצמי בשנתי.
שקית הממתקים עדיין מונחת על השידה ואני מושיטה את זרועי, מעיפה את השקית מהשידה הצידה, לתוך פח האשפה. מה לעזאזל עשיתי בשינה שלי? איך זה שלא התעוררתי? מה יקרה כשאהיה לבד בלוס אנג'לס, או כשאסע ללמוד בקולג' ואהיה חייבת לגור עם שותפה לחדר?
אני לא צריכה להיות לבד.
אבל אני לא בטוחה שאני צריכה להמשיך להישאר איתם. ייתכן שהמוות של הוריי עורר את ההתקפים האלה.
או אולי זה משהו אחר.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן